

eTULLMAN #14

FANCLUB JETHRO TULL CZECH & SLOVAK REPUBLICS

INTERVIEW S JON NOYCEM
OSOBNÍ POHLEDY
ANDERSONA, BARREHO & PERRYHO
MARQUEE CLUB, RECENZE
NOVINKY

Abrahams je po infarktu stabilizovaný



Mick Abrahams, původní kytarista legendární folkrockové kapely Jethro Tull zkolaboval na následky infarktu. Mick byl kvůli večernímu koncertu se svojí kapelou ve Swindon, ale musel zrušit vystoupení ve 12 Baru ve Westcott Palace. Jeho žena, Kate, tvrdí, že je ve stabilizovaném stavu. Majitel 12 Baru, Dave Young, říká: „Všichni doufáme, že bude brzo v pořádku“. Kytarista, který se narodil v Lutonu, hrál s různými kapelami v roce 1960, dokonce nahrazoval Jimmyho Page z Led Zeppelin v Neil Christian Crusaders. Také hrál se Screaming Lord Sutch a byl jedním ze zakládajících členů Jethro Tull. Hrál na albu This Was z roku 1968. Tento rok vydal autobiografii s názvem What is Wommet: Autobiografie Micka Abrahamse, kterou teď vydává Apex Publishing. V knize popisuje opojné dny rock'n'rolu, školní dny až po slávu s Jethro Tull a dál. Abrahams opustil hudební business na dobu několika let, ale v roce 1990 se vrátil. V posledních letech hrál se svojí kapelou. Objevil se také na několika koncertech Jethro Tull. Ukazuje se, že nepanovala žádná nevraživost, nýbrž rozdílné muzikantské odlišnosti a směry.

John'O'Hara aranžuje „Quadrophenii“



Klávesista Tull John'O'Hara je v těchto dnech velice zaměstnaný, angažuje se na koncertech pořádaných k vydání alba „Quadrophenia“ klasické rockové kapely The Who v novém divadle v Anglii. John je hudebním aranžérem, dirigentem a také se podílí na koncertním aranžování s Jeffem Youngem a Tomem Critchleyem. Koncerty v Británii budou od půlky května až do října.

„Quadrophenia“(1973) je zasazena do Londýna a Brightonu ve vrcholném období „mods“, mládeže 60. a 70. let, a je vyprávěna pohledem Jimmyho, teenagera, který si uvědomuje sebe sama, žije požitkářským způsobem života, hledá místo, kam by mohl patřit, a dívku, kterou by mohl mít rád. Nepochopen svými rodiči, s bezvýchodností zaměstnání bez perspektivy, vydává se na cestu do Brightonu, která navždy změní jeho život.

V této originální pódiové adaptaci legendárního alba ožívá tenhle podmanivý nástup generačního příběhu. Připomínka světa britských šedesátých let dodává Jimmyho cestě barevné pozadí. Townshendův fantastický hudební základ živě pulzuje a skvěle zachycuje celonárodní vzrušení na pokraji změn.

Koncert Tull v Mumbaii poskytl finanční podporu na sanitku a záchranné zařízení



V listopadu loňského roku Tull koncertovali v Mumbaii po děsivém teroristickém útoku. Mnoho lidí zemřelo díky nedostatku sanitek a slabě dostupné první pomoci pro lidi, jezdící vlakem. Skupina darovala celý výtěžek z koncertu (spolu se štědrými dary fanoušků přímo na koncertě) k vybavení nové

ambulance sloužící k převozu pasažérů. Sanitka začala svoji službu letos v září.

Barre si zlomil prst při lodní nehodě



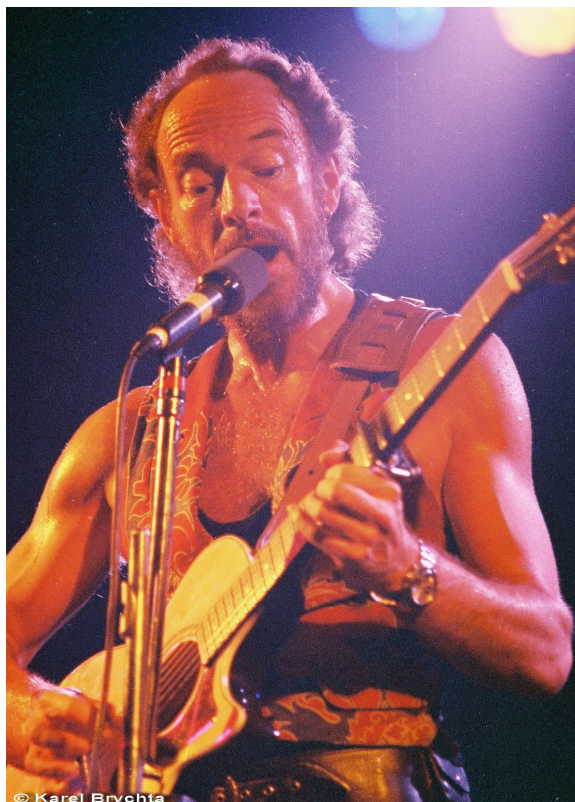
Barre si zlomil prst během bouře v přístavu Plymouth, když hrozilo, že se jeho loď uvolní od zakotvení, a ve snaze zajistit ji to skončilo nehodou. Uvazovací lano se zaseklo proti jeho prstu.

Pozoruhodné je, že si zlomil stejný prst – třetí prst levé ruky – jako Ian Anderson posledního březnového dne. Martin hledá Ianova zachránce, pana Winspura, specialistu na „muzikantské ruční léčby“, který také vyléčil Jimmy Pageův zlomený prst, když Led Zeppelin museli posunout své opětovné turné před pár lety. Martin doufá, že bude schopen brzy zase hrát a předejde problémům do Tullovského turné v Anglii, které je naplánované na březen.

Překlad: René Aujeský

TURNÉ KE 40. VÝROČÍ

Překlad z tour programu ke 40. výročí JT



Čtyřicáté výročí Jethro Tull v roce 2008 je před námi. Původně jsem si myslel, že ze všeho nejlepší bude vyhnout se jakékoli zmínce o našem nadcházejícím turné. Po pohovoru s ostatními v kapele a několika fanoušky jsem pozvolna změnil názor. Nyní souhlasím s tím, že turné oslavíme pomocí kompletní laserové show, tanečního souboru namakaných a do bronzova opálených mladíků jako z Madonnina

budoáru, nafukovacího fallického flétnového symbolu šedesát stop vysokého, čínských akrobatů a nočního ohňostroje – a bezplatného vyšetření prostaty pro šťastné výherce soutěže v průběhu přestávky.

OK – samozřejmě přeháním: uvědomíme s potěšením, ale taktně, širší veřejnost o našem čtyřicátém výročí, přinejmenším na naše britská turné pozveme příležitostné hosty a přidáme trochu pódiové inscenace a obrazových zmínek o oněch „Starých dnech“. Program vystoupení bude sestaven hlavně z prvních tří alb s nějakými drobnostmi a kousky z pozdějšího období. Budou to písně a melodie, které vymezují období Tull od bluesové kapely po eklektickou a před-progresivně vynalézavou. Ale pro starého mrzouta a jeho kohortu by bylo těžké dát tolik důvěryhodnosti této, v pravém slova smyslu, narozeninové slávě. Já osobně se mnohem více těším na oslavu čtyřicátého prvního výročí. Ale pohlédněme na ty dávné roky s určitou slabostí a trochu rozmazaným pohledem.

Na začátku roku 1968 povstal z popela John Evan Bandu, ztěžka vrávoraje na nohách, bluesový a nadějný mladý kvartet Anderson, Abrahams, Cornick a Bunker. Rázná ale lyrická kytara Micka Abrahamse byla hnací silou tohoto počátečního úsilí, ozdobeného mou nesmélou, ale nadějně se zlepšující hrou na flétnu, s níž jsem započal o pár měsíců dříve.

V létě 1967, něco před tím, než jsem potkal Micka Abrahamse, jsem přestal hrát na kytaru a vyměnil svého osvědčeného Fendera Stratocastera 60 (kdysi patřil Lemmymu z Motorhead) za levnou a vesele znějící flétnu,

kteří se leskla a třpytila na zdi hudebního obchodu v Lytham St Annes. Nesla název Selmer Gold Seal a stejný základní a skromný model byl prvním nástrojem jiného flétnisty, jenž začal svou kariéru trochu dřív než já. Jmenoval se John Galway.

S námahou jsem do ní funěl a nakonec z ní dostal jeden nebo dva chabé tóny. Ten slabý zvuk jsem umocnil tím, že jsem danou notu zpíval v neumělém unisonu, a to byly počátky onoho „rozpoznávacího“ zvuku Jethro Tull. Ve skutečnosti jsem ale již o několik let dříve použil tuto metodu „scatového zpěvu“, když jsem hrál na kytaru a také na levnou kovovou píšťalu. (pozn.překl. – Že by to byla ona úplně první flétna, kterou podle vzpomínek Glenna Cornicka Ian dostal od nějakého svého známého místo nesplaceného dluhu ...?)

Když Jeffrey Hammond (tehdy na umělecké škole) v prvních měsících roku 1968 uslyšel mou nejistou hru, uvedl mě do světa hudby Rolanda Kirka, a to mělo okamžitý vliv na další utváření mého vztahu k tomuto nástroji.

V únoru 1968, po sérii nevhodných jmen, naši manažeři a agenti z The Ellis Wright Organisation ustálili název Jethro Tull, v době kdy skupina začala hledat uznání v bluesových klubech v Londýně a na jihu Británie.

Po neúspěšných pokusech přesvědčit mě, abych se vzdal své pomalu se zlepšující hry na flétnu a nechal všechno zpívat Micka, a kdy se kupodivu nepodařilo vzbudit zájem žádné z nahrávacích společností, souhlasili naši manažeři, že bychom přesto měli udělat album a po obchodních dohodách se rozhlédnout později.



Prosazoval jsem název *This Was*, jako jistý druh výpovědi, s ohledem na tehdejší dočasné hudební zaměření skupiny a v naději, že se budeme moci odpoutat od hudebně omezujících melodií, v jejichž základu bylo blues, a začlenit další vlivy, které jsem načerpával z různých zdrojů.

Jak se ukázalo podle jeho věštecké písně, Mick Abrahams byl tím, kdo musel *jít dál sám* po období desíti měsíců, v jejichž průběhu jeho hudební dovednosti a showmanství zajistily ve

velké míře počáteční renomé naší malé skupiny.

Přízeň manažera Marquee Clubu Johna Gee a disc jockeye Radia BBC Johna Peela byly obrovskou pomocí v rámci propagace, což nám poskytlo příležitost hledat si početnější obecenstvo.

Mezi bonusovými nahrávkami na této speciální edici alba *This Was* je píseň *One For John Gee* holdem Johnovi Gee a hovoří sama za sebe, zatímco první single Tull *Love Story*, natočený na konci roku 1968, připomíná konec éry Micka Abrahamsa ve studiu.

A Christmas Song je písní převážně v mém vlastním provedení za doprovodu smyčcového kvarteta, aranžovaného a řízeného Davidem Palmerem v duchu oněch více eklektických věcí, které měly přijít příštího roku s albem *Stand Up*.

Během měsíců, které následovaly po natočení a vydání alba *This Was*, naše malá bluesová skupina vystoupila v několika vysíláních Radia BBC, v několika show Johna Peela a dalších pro jiné rozhlasové stanice. K velkému překvapení byly tyto nahrávky uchovány v nějakých zastrčených trezorových místnostech a podzemních audio útrobach vysílacího centra na Portland Place, tehdejšího i nynějšího domovského sídla „Beeb“ (= BBC).

Tato vystoupení, pokud si vzpomínám, kompletně živé nahrávky, překvapivě dobře obstály ve zkoušce času. Zvukově jsou zatraceně dobré a dlouholetý masteringový specialista od EMI Abbey Road Studios, Peter Mew, odvedl prvotřídní práci při úpravě tohoto archivního materiálu.

Takže, tuhle remasterovanou edici alba *This Was*, společně s bonusovými nahrávkami, natočenými během krátké existence této sestavy Jethro Tull, bychom mohli věnovat možná Micku Abrahamsovi, Johnu Gee a Johnu Peelovi.

A samozřejmě, že naše díky patří manažerům Terry Ellisovi a Chrisu Wrightovi za to, že dali příležitost partě diletantů...

IAN ANDERSON

Překlad: Libor Mysliveček

JETHRO TULL & MARQUEE CLUB

*Při uvádění písní z alba *This Was na koncertech Jethro Tull v roce 2008, na tour ke 40. výročí, se Ian Anderson často zmiňoval o důležitosti londýnského Marquee Clubu pro historii skupiny. Co přesně a kde byl ten slavný klub? Kolikrát tam Ian a jeho chlapci hráli? A je Jethro Tull opravdu pouze 40 let? Toto všechno bude zkoumat Martin Webb v následujícím článku.**



Marquee klub

Marquee klub byl otevřen 19. dubna 1958 v suterénu kina v londýnské Oxford Street. Místo původně sloužilo převážně jako taneční sál, zdobený červenobíle pruhovanými plátnými markýzami, jako v cirkusovém stanu – od toho také ten nový název (marquee = šapitó). Ze začátku zde byla jazzová a skiffle představení, ale jen do šedesátých let, kdy se Anglie zamilovala do blues. Legendární dědové a kmotři bílého blues, jako byli Alexis Korner, Cyril Davies, Graham Bond a John

Mayall, ti všichni pravidelně hráli na tomto místě a poskytli pomoc začínajícím kapelám, jako byli The Rolling Stones, kteří tam měli v lednu 1963 svůj debut.

13. března 1964 byl Marquee klub přestěhován s plátnými markýzami i výzdobou (v roce 1971 nahrazenými jednoduše malovanou černou zdí), na nejnámější lokaci, Wardour Street č. 90, v samotném srdci Londýna. V průběhu dalších 24 let zde hráli z šedesátých let – Jimi Hendrix, Pink Floyd, Led Zeppelin a The Who; z let sedmdesátých – Yes, Genesis, Deep Purple, The Police, The Sex Pistols a The Clash; z let osmdesátých U2, Duran Duran, Iron Maiden, Marillion a legendární Nine Below Zero. A samozřejmě, Jethro Tull. Všeobecně známá jména, kterými jsou tyto skupiny dnes, byla ve své době relativně neznámá, ale pověst Marquee při objevování a péči o nové talenty byla taková, že i pozice předkapely byla vysoce prestižní.

Všechno to zní velmi kouzelně, ale realita byla naprosto odlišná. Ve skutečnosti byla koncertní místnost malá, vlhká, propocená, přeplněná černá díra, jejíž kapacita byla mezi 600–700 mačkajícími se lidmi, ale často se zde tísnilo až tisíc lidí. Nebyla tam klimatizace, takže pot stékal dolů ke zdi a nohy se přilepovaly k podlaze. A šatna byl malá, zapáchající místnost za pódiem, posprejovaná grafity, bez toalet a sociálního zařízení, v níž byly veškeré kapely fakticky uvězněny až do začátku show. Rock'n'roll, vážení!!!!

V roce 1987 bylo prokázáno, že vysoké decibely vysoce poškodily fasádu a klubů nezbývalo, než se přestěhovat. Následujícími domovskými scénami byl Charing Cross Road,

Parkfield Street, Leicester Square a Upper St Martin's Lane, ale ono magické kouzlo se



vytratilo a v současnosti v Londýně žádný Marquee klub neexistuje. K tomu musíme smutně poznamenat, že prostory na Wardour Street byly značně přestavěny a část klubu, kde se konaly koncerty, byla zbourána, takže už není delší dobu možné spatřit, kde byli Jethro Tull pokřtěni – pokud ne přímo zrozeni.

Jak staří?

Ano, Jethro Tull. Jestliže rok 2008 znamená 40. výročí Jethro Tull, museli vzniknout v roce 1968, že? Chyba! Tak trochu...

Jak kdysi zpívala Julie Andrews, pojďme začít od začátku. 19. června 1967 John Evan Smash (tvořený Ianem Andersonem, Glennem Cornickem, Johnem Evansem a Barrieem Barlowem) hráli v Marquee jako předkapela The Herd (kde se představil i Peter Frampton, který teď podporoval Tull na turné v USA v srpnu 2008). The John Evan Band/Smash byli znovu pozváni na 4. srpna 1967 jako předkapela pro The Creation, ale nedostali se tam, jelikož jejich dodávka se pokazila na dálnici z Blackpoolu, přestože Glenn Cornick se tam dostal sám, bez cizí pomoci. Příběh, jak se JEB rozpadli, a Ian Anderson, Glenn Cornick, Mick Abrahams a Clive Bunker

stoupali pomalu nahoru pod spoustou různých jmen, bývá často zmiňován – ale je to díky slávě Marquee klubu, že existují záznamy, které jsou důkazem těch dávných dnů.

Tak víme, že 14. prosince 1967 Bag O'Blues hráli v Marquee klubu jako předkapela The Remo Four. Bag O'Blues tvořili Ian, Glenn, Mick a Clive – a proto by se dalo říci, že kapela vznikla v roce 1967 a ne 1968. Toto jméno jim však nevydrželo dlouho, 16. ledna 1968 byli pozváni pod jménem Navy Blue jako předkapela pro Black Cat Bones. Nicméně kvartet údajně sám sebe na pódiu uvedl jako Jethro Tull, takže pravděpodobně toto je datum jejich vzniku, i když Ian Anderson preferuje datum 2. února 1968, což byl jejich první sjednaný koncert skutečně pod hlavičkou Jethro Tull, kdy byli předkapelou Savoye Browna. Ať to bylo jakkoli, Ian, Mick, Glenn a Clive hráli v Marquee klubu v průběhu roku 1968 asi dvacetkrát.

Ian Anderson vzpomíná

V roce 2001 poskytl Ian Anderson několik vzpomínek pro dvoudílný dokument v rádiu BBC, který se věnoval se historii Marquee klubu. Začal tím, jak legendární místo to bylo pro nadějně muzikanty. „Když jsem byl odrostlejším teenagerem, vyrazil jsem do Londýna, abych se stal muzikantem. Věděl jsem o Marquee klubu, díky mnoha hodinám stráveným čtením v Melody Makeru, což byla Bible toho, co se dělo ve světě hudby. Ale já jsem si místa jako Marquee bláhově představoval jako místa, kde se to všechno odehrává, a jsou na čele v šíření avantgardní hudby, kterou pro mě tehdy bylo hlavně bílé

britské blues, přestože se mu v té době říkalo rhythm and blues – ke zmatení všech.

Chodíval jsem do Marquee klubu v dobách, ve dnech kdy se mi chtělo někam si vyrazit, abych se tam dostal bez placení, protože v té době jsem opravdu neměl peníze – byl jsem takový neoficiální bedňák. Potloukal jsem se zákulisím a pomáhal s nošením zesilovačů pro Traffic nebo podobné kapely, které tam hrály. Takže jsem viděl skupiny jako King Crimson, The Gods [s Johnem Glascockem na basketu. MW], Family, Fleetwood Mac, John Mayall's Bluesbreakers – a my jsme se stali jedněmi z nich, byli jsme jejich soukmenovci, po dobu dvou až tří měsíců, než jsme začali hrát v Marquee klubu, takže jsme byli jednou z těch kapel. A pokud vím, Keith Emerson nám možná pomáhal nosit aparaturu, aby se dostal dovnitř zadarmo...!

Předváděli jsme se, ale ne ve smyslu vzájemného pochopení – bylo to dost konkurenční. Konkurence mezi kapelami, aby se mohly objevit v Marquee klubu a mohly pokračovat ve vystupování, byla skutečně dost nelítostná, bylo to trochu, jako když máte nohu na příčce žebříku a nemůžete skutečně tolerovat uchvatitele, který se vám pokouší vyfouknout místo vašeho jistého kšeftu.

Trocha rivality byla vždy mezi Savoy Brownem, Chicken Shack a Jethro Tull. Savoye Browna jsem označoval jako „Savaloy Brown“, Chicken Shack jako „Chicken Shit“. Neřeknu vám, jak překřtili Jethro Tull! (*Že by Jethro Ball nebo Jethro Cock či dokonce Jethro Fuck? - pozn. překl.*) Existoval mezi námi dobromyslný, ale poněkud jízlivý způsob komunikace. (*savoloy, cock slang. = penis, ostatní si snad doplníte - pozn. překl.*)

Diváci, kteří tam přicházeli, jakkoli podporovali svou oblíbenou kapelu, byli velice otevření a tolerantní k předkapelám. Domnívám se, že tam chodíval slušný počet lidí, kteří přijížděli z jiných měst do Marquee, jen proto, že byl tak slavný.

One For John Gee (Jedna pro Johna Gee)

Uprostřed roku 1968, po napsání písně A Song for Jeffrey, Jethro Tull napsali One for John Gee na B stranu singlu (skladbu, která byla poprvé zahrána živě až v roce 2008 při UK tour i s autorem Mickem Abrahamsem v St Albans a Cambridge). V rádiu BBC Ian Anderson vysvětlil, kdo John Gee vlastně byl.

Jediným nejdůležitějším faktorem stojícím za úspěchem v Marquee klubu, když jsme tam hráli my, byl John Gee, tehdejší manažer. John byl gay, velmi otevřený, ale především opravdový gentleman. Z mých zkušeností nikdy nezneužil ani mě, ani kapelu – pravděpodobně proto, že jsme byli tak šíleně škaredí a vůbec jsme nebyli jeho typ. Šly všechny možné fámy, že jisté další skupiny... Mohl bych zmínit zpěváka velmi známé progresivní skupiny, o kterém se říká, že se „prospal“ až do pozice pravidelných vystoupení v Marquee, ale bylo by to strašně nefér.

(Ve skutečnosti byl Ian v průběhu UK tour v roce 2008 méně zdrženlivý, a pojmenovával onoho údajného člověka bez zásad na scéně při uvádění skladby One for John Gee. Glenn Cornick je neoblomně přesvědčen, že se zvěsti nezakládají na pravdě).

Ian pokračoval, „Ale John byl perfektní chlap a byl to on, kdo definitivně rozhodoval o osudu těch, kteří se stávali dobrými nebo špičkovými

v popové a rockové hudbě tehdejší éry. Pokud ses mu líbil, byl jsi in a jestliže jsi byl in, pak to byl skvělý odrazový můstek ke všemu, co mělo následovat.

Jethro Tull v Marquee klubu

Díky Johnu Gee byli Jethro Tull „in“. Kolik by toho musel Keith Emerson odtahat, pokud by se potloukal u zadního vchodu v Rithond Mews? Nic moc, abych řekl pravdu, co se týče vybavení v roce 1968, to se stále pohodlně vlezlo do dodávky. Mick Abrahams používal Gibson SG, na kterého hrál přes Fender Bassman top a Marshall 8x10 bedny. Glenn Cornick měl baskytaru Gibson a starobylý zesilovač Sound City a bednu. Clive Bunker měl bicí soupravu Premier, kterou postupně nahradil spojením souprav Ajax a Ludwig, poté co si to mohl dovolit. A Ian Anderson měl flétnu a různé další věcičky, které nosil v otrhané tašce (teď jich má momentálně víc...). Nakonec PA systém, který obsahoval dvě bedny Vox 30 a Marshall 50 a dva mikrofony.

Jakkoli malé a otlučené vybavení bylo, stačilo k produkování koncertů, které začínaly jako pozoruhodné a stupňovaly se k legendárním. Tullovský počáteční repertoár se skládal ze standardů jako Dust My Broom, Stormy Monday Blues, Rock Me, So Much Trouble a I Wonder Who, předtím než se uvolili zařadit autorské skladby, které obsahovalo debutové album This Was.

Bohužel, nikdy se neobjevil žádný bootleg zachycující koncert z roku 1968, ale kapela nahrála několik živých session pro rádio BBC a devět z těchto skladeb zahrnuje nedávno

vydaná sběratelská edice alba This Was k 40. výročí skupiny.

I Wonder Who, které Mick Abrahams zahrál s Jethro Tull na tour v Anglii v roce 2008, bylo napsáno Alexisem Kornerem, který byl velkým fanouškem Tullovského přístupu k blues. Mick si vzpomíná, že při jednom vystoupení v Marquee, kdy byli hlavními hvězdami, se zmínil Alexisovi, že by byl rád, kdyby vystoupil s Tull a zazpíval si s nimi I Wonder Who. Ian souhlasil, ale Terry Ellis to vetoval, protože byl velkým odpůrcem toho, aby někdo hostoval nebo jammoval s Tull v době, kdy pódium bylo vyhrazeno jim.

V roce 1968 byl Mick Abrahams stejným středobodem jako Ian Anderson, jelikož publikum mělo snahu vždy se shromažďovat před kytaristou – tím spíše při úžasném živém provedení Cat's Squirrel. Ian, který opustil svůj spontánní způsob hry na jedné noze, když to lidé začali komentovat, se k němu opět vrátil, jakmile zjistil jeho důležitost pro vlastní image – šel vizuálně dohromady nejen s jeho chrčivým, dýchavičným flétnovým sólem v Serenade to a Cuckoo, ale i s celou jeho osobností – hodně nevyumělkovaným vzhledem, jenž byl spojením nuzoty a praštného humoru. Otrhaný starý svrchník byl darem od otce, když odcházel z domu – obzvláště v zimních měsících 1967/68 ho i v nevytopené ložnici málokdy sundal, dokonce ani v posteli, nosil odřbané tenisky, protože to bylo všechno, co vlastnil. Se svými divoce rostlými, rozčuchanými vlasy a urousanými vousy, z nichž, k všeobecnému znepokojení, jakoby lovil blechy, byl Ian tím starým známým střapatcem z fronty před Marquee klubem, s igelitkou obchodního řetězce

Woolworth's. Na pódiu se jednou ukázalo, že taška obsahuje jeho flétnu, harmoniku a onen nechvalně známý claghorn, termosku, ze které pil, a budík nařízený tak, aby zazvonil v průběhu vystoupení (předchůdce telefonu z roku 1972...). Ian měl také ve zvyku házet do publika cigarety – některé příjemce nepotěšil, když zjistili, že dárky obsahovaly tampon. Peter Frame, jeden z rockového rodokmenu slavných, byl svědkem několika vystoupení v Marquee klubu a později vzpomíná: Brzo bylo jasné, že Andersonova vystoupení byla brilantní kombinací levné frašky a promyšlené strategie, nebyl to žádný nudný aspirant na přitroublou popovou hvězdu, ale rozkošatělá osobnost, jejíž kouzlo se projevilo v následujících letech.

Koncerty

V souhrnu Jethro Tull hráli v Marquee klubu přibližně dvacetkrát, plus po jednom vystoupení pod názvy The John Evan Band, Bag'O'Blues a Navy Blue. Už na první pohled existují pochyby u některých dat. Například záznamy Marquee klubu uvádějí jako hlavní čísla na 28. června a 3. září John Mayall's Bluebreakers a Traffic v tomto pořadí – ale Cornickův diář s koncerty poukazuje, že v těchto termínech hráli Tull. Podobně letáček Marquee klubu propaguje koncerty Ten Years After na 16. února a 26. července, ale vlastní tour list TYA potvrzuje, že byli v této době v cizině a Glennovy zápisy dokazují, že Tull hráli místo nich. A naopak nehledě na to, že byli uvedeni, že budou vystupovat 15. dubna, z důvodů, které zmizely v mlžném oparu času, Tull nehráli.

Jediné datum, které nemůže být pozitivně potvrzeno ani jedním z obou zdrojů, je 9. únor. Vlastní letáček Marquee klubu jednoduše obsahoval „Bude oznámeno“, novinový výstřížek hlásí, že by Tull měli hrát 2. února (což skutečně hráli) a 9. února, které si Glenn zapsal „vlastním inkoustem“ a posléze škrtnul. Tull se naposledy objevili v Marquee klubu 26. listopadu 1968, v době, kdy This Was už bylo v žebříčcích – naplánované prosincové show muselo být zrušeno kvůli náhlému odchodu

Micka Abrahamse z kapely. Také byl zrušen koncert ohlášený na 24. ledna 1969, jelikož Tull debutovali v Americe, na cestě za celosvětovou slávou, přestože Glenn Cornick vždy cítil lítost, že se Tull nevrátili do Marquee klubu poté, co se jim „zadařilo“ – tak, jak to udělali The Who a The Move – jako poděkování tomuto místu a zejména Johnu Gee.

Málem se naskytla možnost přidat k tomuto seznamu ještě jedno datum. Průzkum hovoří o

vystoupení Jethro Tull znovu v roce 1983 jako součásti oslav 25. výročí Marquee Clubu – vše skončilo v raném stadiu příprav z důvodu logistických problémů.

Takže, tento seznam pravděpodobně není zcela správný. Abych to vyjádřil jinak – nejpřesnější bude věřit vystoupením po čtyřiceti letech. Nebo jednačtyřiceti....?

MARTIN WEBB

Překlad: René Aujeský, Libor Mysliveček

19/06/67 (The John Evan Band) předkapela The Herd
04/08/67 (*The JEB*) (*inzerováno jako předkapela The Creation, ale ti tam nehráli*)
14/12/67 (Bag O'Blues) předkapela The Remo Four
16/01/68 (Navy Blue) předkapela Black Cat Bones
02/02/68 (Jethro Tull) předkapela Savoy Brown Blues Band
09/02/68 *Novinový ústřížek oznamoval, že Tull hráli tento den, ale neexistují žádné záznamy k potvrzení.*
16/02/68 Předkapela The Spirit of John Morgan. (JT hráli místo TYA, kteří byli v Dánsku).
15/03/68 Předkapela Aynsley Dunbar Retaliation
29/03/68 Předkapela Fleetwood Mac
15/04/68 *Inzerováno jako předkapela The Bonzo Dog Doo Dah Band, ale JT zde nehráli*
23/04/68 Předkapela The Who
03/05/68 Hlavní kapela; předkapelou jim byli New Nadir
17/05/68 Předkapelou byla The Taste

31/05/68 Předkapelou byla The Spirit of John Morgan
14/06/68 Předkapelou byla Duster Bennett
28/06/68 Předkapelou byla Tramline
05/07/68 Předkapelou byla Thackery
19/07/68 Předkapelou byla Dynaflo Blues Band
26/07/68 Předkapelou byla Black Cat Bones. (JT hráli místo TYA, kteří byli v USA)
09/08/68 Předkapelou byla Black Cat Bones
23/08/68 Předkapelou byla Duster Bennett
03/09/68 Předkapelou byla East Of Eden
20/09/68 Předkapelou byla The Love Sculpture
11/10/68 Předkapelou byla The Spirit of John Morgan
26/11/68 Předkapelou byla Bakerloo Blues Line
20/12/68 *ZRUŠENO (chyběl kytarista)*
24/01/69 *ZRUŠENO (debutové vystoupení v USA)*

Velké díky Glennu Cornickovi za tour list a poskytnutí veškerých fotek a memorábilii [MW]

ANDREA VERCESI... ŘÍKÁ O SOBĚ

Jmenuji se Andrea Vercesi, narodil jsem se v roce 1975. V současné době žiji v Broni (Pavia – severní Itálie). Jsem samouk multi-instrumentalista. Mým hlavním instrumentem je hlas, a zejména akustická kytara. Hrají ovšem také na elektrickou kytaru, baskytaru, mandolínu, flétnu, klávesy, bicí a perkuse. Kromě skládání svých vlastních skladeb jsem součástí Jethro Tull cover kapely. V oficiální italské cover kapele Jethro Tull hraji na akustickou kytaru, mandolínu a příležitostně zpívám.

Hudbu jsem začal milovat od svých pěti let, ze začátku jsem byl ovlivněn hudbou, kterou poslouchal můj otec, což byla klasická hudba šedesátých let (Beatles, Rolling Stones, The Animals, The Byrds, Herman Hermits, The Shadows, Duane Eddy, Elvis Presley, Ray Charles apod.).

Od 12 let do 14 let jsem se učil hrát na klavír a v 15 letech jsem objevil akustickou kytaru, na kterou jsem se učil hrát jen s pomocí akordů.

Ze začátku mě hlavně ovlivňovali Led Zeppelin, Jimi Hendrix a Eric Clapton, obecně řečeno rock a hard-rock sedmdesátých let.

V 16 letech jsem zformoval svoji první cover rockovou kapelu The Entropia, kde jsem působil jako elektrický kytarista.

V roce 1997 jsem objevil krásu hudby Jethro Tull a hudebního génia Iana Andersona. Do první poloviny roku 2000 jsem hrál v několika mezinárodních a italských rockových cover kapelách.

Po studijním volnu a dvou samostatně vydaných albech, která byla distribuována pouze mezi mými nejbližšími přáteli, jsem v roce 2006 opět samostatně nahrál 2 Jethro Tull tributes (Velvet Green – A Little Tribute To Jethro Tull by Andrea Vercesi / Songs From The Forum – With You There To Help Me – druhá část Little Tribute To Jethro Tull by Andrea Vercesi). Tyto CD měly velice pozitivní ohlas v samotném italském fanklubu, byly nabízeny prostřednictvím emailu po celém světě (Norsku, Finsku, Brazílii, Švýcarsku, Španělsku, USA, Německu, Chile, Anglii a Kanadě). V listopadu 2006 jsem se účastnil jako hudebník vánočního Itullians Convention se speciálním hostem Giuseppem Scaravillim z italské progresivní skupiny Malibrán a Guidem Rossettim – baskytaristou a současným zpěvákem další cover kapely Jethro Tull Mother Goose.

Krátce poté jsem byl pozván Francem Taulinem, frontmanem Beggar's Farm, abych vstoupil do jeho kapely jako akustický kytarista a sborový zpěvák. V prosinci 2006 jsem hrál s Beggar's Farm a hostujícím Bernardem Lanzettim. Od května 2007 hraji pravidelně v Beggar's Farm spolu s Clivem Bunkerem (prvním hráčem na bicí v kapele Jethro Tull).

V tomtéž roce jsem také vydal své první sólové album Surrounded by Music. V roce 2008 Beggar's Farm udělali malé letní turné spolu se mnou, Jonathanem Noycem a Bernardem Lanzettim.

18. října 2008 jsem se v Alessandrii (Piemonte, Itálie) připojil jako člen Beggar's Farm k Itullians Convention na oslavu ke 40. výročí Jethro Tull spolu s Jonathanem Noycem, Davidem Goodierem, Gerrym Conwayem. Byl jsem poctěn možností zahrát na mandolínu skladbu Weathercock se samotným Ianem Andersonem.

,THE' FANCY TOYS

James Duncan a Mickael Téo píší, hrají, nahrávají ve studiu a koncertují s několika dalšími umělci již od dob, kdy byli velice mladí.

Koncertují v těch nejprestižnějších místech po celém světě.

Jsou ovlivněni prakticky veškerým typem hudby, ať už klasikou, jazzem, popem a rockem, a snaží se to realizovat do něčeho nového, do zábavného a osvěžujícího způsobu, jakým dělat hudbu.

S Fancy Toys se odpoutali od svých vlastních kreativít, používáním odlišných a neobvyklých nástrojů vyzývají sami sebe k objevování nových stylů v hudbě.

Zlepšují se koncert od koncertu, podporují je Fancy Friends: Simon, hrající na dvojitou basu a trumpetu, Elina zpěvem a klávesami a Holly plácáním na perkuse, čímž dělají každý koncert odlišným.

Jejich vizí je psaní a vystupování s hudbou, která je extrémně svěží, stimuluje obecenstvo k úsměvu, zasmání se a k tanci. Jsou naprosto unikátní a pokračují k svému vlastnímu překvapení na vyšší úrovni.

Vystoupení Fancy Toys jsou vizuálně a zvukově zkušená, poutivá.

Tak, podstupte si, sledujte je a buďte ohromeni!

Co o nich také napsali...

„Fancy Toys shromáždili působivě veselé, mazané a přitažlivé písničky. Budou objeveni fanoušky z několika různých žánrových skupin“.

(Metro – 16/09/08)

„Zaslouží si sklidit masivní odměnu. Skutečně zajímaví a zatraceně přitažliví: Skvělá práce, skvělý singl, skvělý potenciál“.

(Peter J. Brown – 24/01/09)

Překlad: René Aujeský



© Karel Brychta



© Karel Brychta

OSOBNÍ REFLEXE

Překlad z tour programu ke 40. výročí JT

Po čtyřiceti letech hraní, psaní, produkování a šéfování v Jethro Tull – s tím, že je to ten nejskromnější příspěvek do současné hudební historie – jsem víceméně zmatený z pomyšlení nad naším skutečným místem v tomto velkolepém projektu.

Ale naštěstí o dost méně zmatený než průměrný Tullovský divák, kupující naše nahrávky nebo navštěvující naše vystoupení po shlédnutí koncertu či zakoupení CD ...

Víte, styly a žánry naší práce nás v průběhu těch čtyř dekád zavedly do různých hudebních oblastí

spolu s velkým procentem našich věrných fanoušků, ač se bránili zuby nehty, škrábali se na hlavě, poposedávali a s vráskami na čele následovali nás, z módy vyšlé.

Malá kapela starého blues, což byli původní Tull v počátcích roku 1968, ve skutečnosti vyrostla ze sofistikovanějšího jazzového a bluesového úsilí, známého jako John Evan Band – a ta zase vznikla vývojem ze skupiny z blackpoolského gymnázia, The Blades. Zapojení dalších vlivů od klasické, folkové, asijské a kostelní hudby začalo být zjevné v ostrém odklonu od blues v roce 1969 na albu Stand Up. Stand Up, odmítnuté naším původním přívržencem, průkopnickým a horlivým moderátorem Radia BBC Johnem Peelem, bylo odvážným a pro mě stále dost uspokojivým pokusem, jak dát dohromady ony eklektické nápady, kterým jsem propadl jako mladík.

Peel poněkud nesouhlasil s mým rozhodnutím opustit pevný, výhodný terén blues ve prospěch blátivého tábořiště jakéhosi eklekticismu. Pořád ale vzpomínám na něho a Johna Gee – manažera Marquee klubu v těch počátečních dnech – jako na dva nejvlivnější externí přívržence v době našich raných úspěchů.

Samořejmě, Chris (Wright) a Terry (Ellis), zakladatelé vznikajícího Chrysalis Agency managementu a brzy oficiální nahrávací společnosti, byli katalyzátorem uvnitř týmu. Terry si nás vzal brzo pod svá osobní a stále víc a víc zdatná křídla, zatímco Chris byl spíše spojen s kariérou našich stájových kolegů Ten Years After. Podpora „Rady pro výcvik začínajících muzikantů“ při mých úhybných manévrech, ambicích a obrazech o 180° byla většinou neochvějná, přestože tu musely být časté pochyby a obavy – obzvláště když Aqualung umožnil cestu k poněkud neproniknutelným Thick As A Brick, A Passion Play a dalším.

Narůstající používání klasických a folkových motivů ve skladbách, které jsem psal, bylo pro mě skvělým dobrodružstvím, ale nutilo pilné členy kapely být stále nápaditější a rozšiřovat jejich hudební dovednosti stejným způsobem i na jevišti. Terry, Chris a také kapela se stejnou měrou podíleli na úspěchu. A to přes pravděpodobně nejrozmanitější hudební obsah známý v rockové hudbě.

Nikdy si ale o sobě nebudu myslet, že jsem rockový muzikant: spíš akustický hudebník a umělec. Flétna, akustická kytara, mandolína a další nástroje, pro mě typické, mě vymezují spíše jako všeuměla než jako odborníka.

Jestliže by měla být jediná věc, kterou bych si vzal do hrobu, až přijde můj čas, pak to bude to, že se mi podařilo za ta všechna léta přinést do světa populární i ne-tak moc-populární rockové a popové hudby mnoho občas nepravděpodobných prvků hudebního stylu a nadšení. Bylin a koření je v mé hudební kuchyni hojnost, ale na maso a brambory jsem doufám nezapomněl.

Nebudu předstírat, že mám rád všechno, co jsem kdy napsal a nahrál za všechna ta léta. Ale pořád je tady pořádný kus práce, jež mě dodnes uspokojuje, hlavně, když je předváděna naživo. A na tu zůstávám opravdu pyšný.

Různí muzikanti, kteří se ke mně připojili při této hostině, jsou součástí velké a široké muzikantské rodiny. Mnoho hostů, kteří se objevili na nahrávkách nebo na koncertech, je mi drahých. Všichni ovlivnili mé psaní písní i vystupování. Nikdo ale ne tolik jako Martin Barre, skalní stoupenec Tullovské kytary po dobu třiceti devíti let z našich čtyřiceti. Náš management, poradci, agenti, bedňáci, manželky a produkty našich klínů, ti všichni jsou také součástí tohoto příběhu.

Hudební všehochuť, směsice, miš-maš – říkejte tomu, jak chcete – ale nikdy nic nezáživného či jednorozměrného. Žádný skandální sex, drogy nebo skutečný rock'n'roll. Pouze parta chlápků hrajících na své nástroje, obvykle dost dobře, se závazkem a nejlepším vědomím a svědomím opravdových profesionálů na jejich hudební cestě.

IAN ANDERSON

Překlad: René Aujeský



Na úvod velké díky za souhlas s tímto rozhovorem a díky za spoustu dobré nálady, kterou jste nám rozdávali při působení v Jethro Tull. Přejeme všechno nejlepší a ať se daří...

[Díky chlapci a děvčata! – JN]

Jaké jsou Tvé současné plány a aktivity do budoucna?

Užívám si možnost být svým vlastním šéfem, hraní s různými lidmi, koncentrování se na své vlastní hudební zájmy, psaní hudby a zkoumání dalších možností mé baskytary. Jsem teď méně na cestách, což znamená, že mám víc času na okolní aktivity, čímž myslím hraní ve studiu pro další muzikanty, film, televizi a objevování se na koncertech.

Byl jsem mile překvapen Tvoji účastí na projektu Gary Moora One Night in Dublin na počest Phila Lynotta. Mohl bys nám říct, jak ses k tomu dostal a trochu to přiblížit?

Nebyl jsi tak překvapený, jako já! Garyho a mé cesty se zkřížily už několikrát v minulosti na festivalech. Můj starý dobrý kamarád, Darrin Mooney hrál taky chvíli s Garym. Tři z nás šli do studia v roce 2005 nahrát demo nahrávky pro albový projekt, který bohužel ještě nespátřil světlo světa. V srpnu 2005, v Dublinu, se konaly oslavy, které měly vyzdvihnout 50. narozeniny Phila Lynotta. Gary se rozhodl pozvat chlapce z Thin Lizzy na opětovný koncert v The Point a zavolal mi, abych hrál na baskytaru. Co můžu říct! Bylo to šílené, zmatečné a hodně zábavné. DVD, které z této noci vyšlo, vypadá skutečně velice dobře a jsem rád, že jsem se toho mohl účastnit.

Mohl bys něco říct o pódiové aparatuře, kterou používáš, a který nástroj je Tvůj nejoblíbenější?

Hraji na nástroje, které mám rád! Pokud se mi něco nelíbí, nepoužívám to. Hraji zejména na vintage Fender Jazz bass a Precision bass, mé dvě zakázkové Wal baskytary a mé Yamahy, modely BB3000 a BB1100. Co používám, záleží na hudbě, ale právě teď s potěšením hraji na své staré Yamahy.

Používám struny D'Addario, protože skvěle zní a jsou velmi spolehlivé.

Od roku 1993 používám na pódiu zesilovače SWR, ve studiu kombo SWR Redhead, staré kombo Ampeg B15 Portaflex a basový zesilovač Wallace.

Také různé pedály EBS a Radial DI boxy.

Jak se žije bez Jethro Tull?

Otevřeně se spoustou možností.

Jaké byly důvody Tvého odchodu z Jethro Tull? Bylo Ti líto, že jsi skončil?

Nastal čas na změnu. Strávil jsem skvělých 12 let s lidmi, které respektuji jak na jevišti, tak i mimo něj. Chybí mi to, že se s nimi pravidelně nesetkávám, ale užívám si nezávislosti.

Jaké jsou Tvé pocity z předchozího působení u Jethro Tull (kladné i záporné)?

Kladné: Bylo to skvělé období hrát s lidmi po celém světě na tak vysoké úrovni, mé zkušenosti vzrostly jak po hudební, tak osobní stránce.

Záporné: Oslava mých 27. narozenin v Texasu, San Antoniu

Mělo působení u Jethro Tull vliv na Tvoji další osobní kariéru? Ovlivnila hudba Jethro Tull Tvé další hudební projekty?

Myslím, že do určité míry všechno ovlivňuje moji hudbu. Moje se ale vůbec nepodobá Jethro Tull, je víc elektronická.

Myslíš, že je ještě možný návrat k Jethro Tull, nebo to je již uzavřená kapitola?

Samozřejmě, že neočekávám telefon. Moje situace v kapele se změnila, ale doba strávená s Tull je velkou částí mě samotného. V tomto smyslu to je otevřená kapitola až do konce života. Bylo velice zábavné, když jsem se objevil s chlapci v roce 2008 ke 40. výročí na několika koncertech. Moje dveře jsou vždy otevřené.

Při jednom rozhovoru jedna rocková celebrita přiznala, že „u něj v kapele by se moc demokracie ve tvorbě aranžmá skladeb nenašlo, spíš totalita“. Jak to tedy bylo s vytvořením aranžmá skladeb v Jethro Tull a jak se pod vedením Iana Andersona v kapele pracovalo?

Souhlasil bych s tím. V každém týmu může být jen jeden vůdce.

Proces je vždy jiný. Během nahrávání Dot Com alba jsme tvořili aranžmá podle Ianových představ, ačkoli několik z nich bylo znovu předěláno.

Všichni jsme pomohli se zvukem, produkcí, nápady atd. Ian to pak zmixoval.

Měli muzikanti v Jethro Tull nějaký prostor k podílení se

a/ na „zvuku a výrazu“ (barva zvuku, intenzita),

b/ na skladbě a aranži,

c/ vyhovoval Ti daný prostor k seberealizaci?

V každém případě ano, vždy. Nakonec to byla týmová práce.

Jakou měrou souvisel Tvůj odchod z kapely s tím, že Jethro Tull už tolik let přeshlapují na místě, neskládají a nereprezentují nové skladby, nová alba, nové projekty, jen stále skvěle koncertují?

Absolutně žádné spojení to s tímto nemělo.

Po jak dlouhé době u Jethro Tull, poté co jsi nahradil Davida Pegga, jsi získal pocit jistoty při hraní basového partu v Bourée?

Po dvou hodinách! I když jsem ho kompletně přepracoval až těsně před svým odchodem. Když dva dělají totéž, není to totéž.

Jakým způsobem probíhalo zkoušení starých věcí od Jethro Tull? Dostal jsi volnou ruku po nastudování partů z nahrávek, nebo jsi dostal do rukou hotové noty, případně osobní výklad přímo od Iana?

Začínám tím, že si udělám kompletní přepis originálu na notový papír. Jednou si to uděláš a pak už Ti netrvá tak dlouho zapamatovat si skladbu. Pak se můžu rozhodnout, které části jsou kompozičně důležité a kde si můžu včlenit své vlastní adaptace. Pěkně rychle poznáš, že něco nefunguje správně, jakmile to zahraješ se skupinou.

Na DVD Living with the Past mluvíš nadšeně o svém sólu přímo uprostřed písničky. Pěkný průšvih! Co si o tom myslíš?

Mohlo to být horší. Ian to mohl nechat přetočit.

Jakým způsobem se domlouvali aranže? Hodně skladeb se dnes hraje jinak, byla to tvůrčí činnost, nebo byly pevně stanovené

hranice? Jak velký byl prostor na improvizace na pódiu?

Některé jsme změnili tím, jak je hrajeme, další byly změněny na žádost ostatních.

Improvisační pasáže byly pozměněny ve většině skladeb, ale obecně, drobné rozdíly byly každou noc. Skupina potřebuje nový impuls, aby zůstala svěží.



Jaké skladby jsi hrál raději, ty z dob začátků Jethro Tull, které jsi přebral od svých předchůdců, anebo novější věci, na kterých ses podílel již u jejich vzniku?

Záleží to na počasí! Jsou písně, které mám rád, v jakémkoli Tullovském provedení. Martinův, Barryho a Jeffreyho zvuk na Minstrel in the Gallery (po Ianově intru a před hlavní písní) jsou velice silné. Mám to velice rád, vzbuzuje to ve mně zvědavost. Mimochodem, Jeffrey je skvělý muzikant, docela zvláštní v přístupu. Je to taky něžná duše s kvalitní sbírkou pánských oděvů.

Jak vnímáš fanoušky na koncertě a po koncertě?

Vždy nadšeně, až na jednoho chlapa, který se mě po koncertě ptal, proč jsem byl tak tlustý. Nejsem obézní. Byl škaredý a hrubý.

Stihneš si všimnout více míst, která při koncertních šňůrách navštívíte?

Obvykle ano, vždy je to pro mě potěšení. Miluju cestování, jezení a pití místních specialit. Jídelní stůl je okno do duše místa, nebo ne?

Máš raději pivo točené nebo lahvé? A co holky? Pod parou...?

Mám rád obojí, záleží to ale taky na mé náladě, a jestli jsem v Anglii v kvalitní hospodě. V Německu, České republice, Polsku vždy točené. Holky? Ani jedny. Jenom ty perlivé....

U nás je v poslední době dost časté prodávání CD a DVD jako přílohy k deníkům. CD i DVD stojí přibližně 2 EUR. Takto již vyšla i dvě CD Jethro Tull. Jaký máš názor na podobné aktivity a vůbec na šíření hudby?

Je to dobrý způsob jak financovat umělce, obzvláště v této době, a pro nové muzikanty je to skvělý způsob jak rozšířit i trh. Může to ale i selhat. Nikdy bys neměl být laciný.

Postrádám vaše velice zábavné „hádky“ s Andym na pódiu. Co Ty?

Bylo to zábavné, prozradím Ti tajemství. Někdy to nebylo inscenované.

Překlad: René Aujeský, Libor Mysliveček, Lea Melnikovová





© Karel Brychta



© Karel Brychta

MYŠLENKY MARTINA BARREHO VÝLET PO ŘECE VZPOMÍNEK...

Překlad z tour programu ke 40. výročí JT



Moc rád běhám. Po všechna ta léta šílených turné, po obdobích stresu a dalekých cest od rodiny si tak udržuji psychické zdraví. Svoji novou trať začínám s čistou myslí, pryč od telefonu, počítače a lidí. Myslím na spoustu

věcí, které jsou spouštěny momentální situací nebo vzpomínkou odněkud či na někoho.

Jedna z mých nejoblíbenějších tras je podél řeky Temže v Putney v Londýně, oáze klidu v tak rušném městě. Vede mě kolem Hammersmith Bridge a garsonky, kde bydlel John Evans na začátku sedmdesátých let. Téměř celou ji zabíralo křídlo značky Steinway, ale také to bylo důležité místo, kde jsme se scházeli se zbytkem z kapely. V tomto bytě, nedaleko Hammersmith Odeon, které se stalo tak častým místem pro koncerty Tull, jsme zažili mnoho skvělých večerů.

Jethro Tull byli v Londýně vždy rozděleni na severní a jižní. Ne že by si to tak zvolili – bylo to spíš silou zvyku – že si členové skupiny nakonec koupili nové skromné domy na obou březích Temže. Já jsem žil v Putney, Glenn v Barnesu a Clive Bunker v Richmondu. Jet domů k lanovi mi připadalo jako jet na konec světa, přestože to bylo jen v severním Londýně, poblíž Johna Evanse a Jeffreyho Hammonda. Často mi tyto dny chybí – někdy jsme se sešli jenom na curry – většinou ale proto, abychom se naučili novou hudbu a pohovořili o turné a budoucnosti.

Téměř po 40 letech jsme si všichni vytvořili své vlastní privátní koutky v Anglii nebo teď v Americe. V kontaktu zůstáváme každodenní kontrolou emailů. Okolnosti se změnily, stejně tak hudba a muzikanti v Jethro Tull, ale jsem hluboce přesvědčen, že ten hlavní duch skupiny nikoli. Každý člen Tull přinesl do kapely vlastní osobnost a přátelství s tím, že nikdo nebyl méně důležitý než ten druhý. Těšil jsem se ze společnosti každého z nich.

Z jedné strany budu mít na začátky v kapele ty nejhezčí vzpomínky. Byla to vzrušující doba, že ještě teď mě stále baví má kytara a to, že jsem schopen dělat muziku a víc než dřív se nemohu dočkat

dalšího turné. Mohu pokračovat ve svých denních bězích a nostalgicky vzpomínat, ale jakmile jsem po tomto cvičení doma, další vystoupení je tou událostí, která mě táhne dál. Kytar je plný dům, takže v každé chvíli mohu po nějaké hmátnout.

Ale nic si nenamlouvejme: 40 let je nic, uvážím-li, jak mnoho dalších věcí čeká tam někde přede mnou. Pokud prsty a nohy budou plnit svou práci, budu tam někde hledat místo pro ranní běh a hezké vystoupení večer.

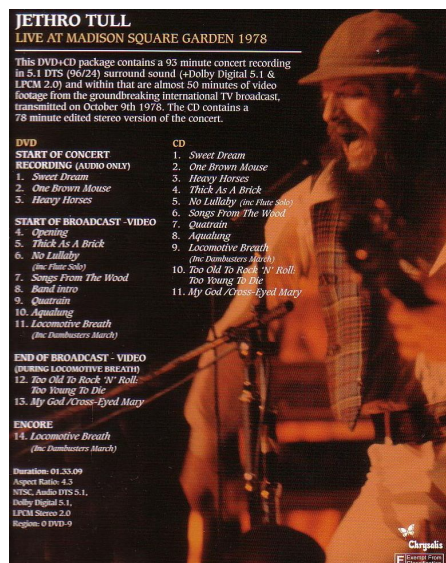
Uvidíme se tam.

MARTIN BARRE

Překlad: René Aujeský

JETHRO TULL: LIVE AT MADISON SQUARE GARDEN 1978 (DVD)

Recenze ze *Sea of Tranquility*



Když se podíváte na obal tohoto CD/DVD, vidíte velice podivně vyhlížejícího Iana Andersona s typicky normálně vypadajícím Martinem Barrem. Anderson vypadá, jako by se svou flétnou chtěl udělat zase něco perverzního. Je prima vědět, že ani po 31 letech se v tomto ohledu moc nezměnil. Live At Madison Square Garden (CD/DVD) je jednou z několika živých DVD Jethro Tull, které se k nám v posledních pár letech dostaly. Jsem rád, že jsem nepropásl právě tohle, protože jde o skutečný klenot. Obsahuje 93 minut koncertu, nahraného v kvalitě 5.1 DTS (96/24) surround sound (+Dolby Digital 5.1 & LPCM 2.0). V tom je obsaženo 50 minut video záznamu z průkopnického (tentokrát doopravdy) mezinárodního vysílání přes satelit dne 9. 10. 1978. CD je 78minutová upravená verze koncertu. Jediným rozdílem ve skladbách je „Bagpipe (dudácké) Intro“ na DVD a samozřejmě vizuální dojem z vystoupení Jethro Tull, které nám tu tak skvěle znovu ožívá.

Práce kamery je typická pro 70. léta, tedy obvyklé nudné přibližování a oddalování, ale jinak jde o kvalitní video v úžasném 5.1 surround zvuku, který ze záznamu dělá současnou záležitost z pohledu příjemného poslechu. Zvuk CD je velice dobrý včetně čistého a průzračného stereo efektu.

V daném období jsem JT nikdy neviděl, a zjišťuji, že bych je býval rád viděl. Viděl jsem je zatím třikrát po roce 2000. Andersonův hlas se s každým rokem horší, což bych po 40 letech zpívání považoval za

normální. V každém případě bych je stále rád ještě viděl, protože, klobouk dolů, jsou hudebně ostřejší, než kdy jindy, a Ian je vždy velice zábavný.

V roce 1978 byli JT na vrcholu a hráli skladby z dobových alb, jako bylo War Child, Minstrel In The Gallery, Too Old To Rock 'N' Roll: Too Young To Die!, Songs From The Wood a Heavy Horses. A to nemluvíme o množství legendárních kusů ještě z doby dřívější. Jejich vystoupení nikdy nepostrádala seriózní obsah, ani rozjařené momenty. Se vším tím skvělým materiálem, který měli k dispozici, ani není divu. Tento záznam je výjimečný a reprodukce zvuku i obrazu je opravdu vynikající, když vezmete v úvahu všechny skutečnosti. Já jsem osobně ani nečekal, že bude tak dobrý, ale byl jsem také zklamán, jak nečekaně záznam skončil, jako by někdo vytáhl šňůru ze zástrčky (že by gremlini v družici?). Bezpochyby bylo důvodem množství faktorů té doby – jsem si jist, že dnešní technologie by s tím neměly problém. Booklet je vcelku skoupý, ale dostačující. Nahrávka není běžnou položkou do sbírky standardního fanouška, ale pro fandy, jako jste vy, je to nezbytnost.

Nejlepší momenty zahrnují některá neuvěřitelná Barrého sóla a novátorské vyhrávky Andersonovy. Po všem, co bylo řečeno, lze konstatovat, že jde o typické super vystoupení Jethro Tull. Byl by to ještě pěknější komplet, kdyby tam byly nějaké rozhovory se členy kapely a pár bonusů, které jsem neskromně očekával, ale tu kapelu mám rád a ty otázky mě jen tak napadly. I když mohli udělat mnohem víc (a možná i ještě udělají) s prezentací a balením této významné události, lehce se mi odpouští všechny nedostatky, když tu hudbu prostě miluji a přináší mi tolik radosti.

KEITH HANNALECK, SoT STAFF WRITER

Mé hodnocení: ★★★★★

Překlad: Jetřich Tyl

JETHRO TULL: LIVE AT MADISON SQUARE GARDEN 1978

Recenze ze *Sea of Tranquility*



Koncert Jethro Tull z roku 1978 z New York's Madison Square Garden už nějaký čas koloval na seznamech pirátských nahrávek a části tohoto vystoupení se již dříve objevily na tullovských DVD. Nyní ale Chrysalis oficiálně vydala celé satelitní vysílání plus nádavkem celý zvukový záznam

všech písní, které se nedostaly do přenosu BBC. Jethro Tull byli ten večer hlavním číslem (s Uriah Heep jako předskokany) a plánovalo se, že půjde o první živý satelitní přenos rockového koncertu z USA do Británie. Zádrhel byl v tom, že muselo jít o záznam o délce pouhých 60 minut. Tull proto zahráli pár písní a po krátké přestávce znovu nastoupili, aby zahájili televizní část vystoupení (a aby vypadali čerstvě pro televizní publikum, které žilo v domněnii, že jde o začátek koncertu). Pak hráli dál, než vypršel rámeček 60 minut, a dodatečně uspokojovali téměř 20000hlavé publikum v Madison Square Garden, které bylo dozajista lehce zmateno, co že se to ten večer vlastně děje. Takže DVD je v zásadě postaveno přesně tak, jak se tehdy věci měly, včetně audio stopy prvních tří písní na DVD („Sweet Dream“, „One Brown Mouse“, „Heavy Horses“), odehraných před tím, než do hry vstoupila televize. Jethro Tull byli toho večera za hvězdy, a vedle IA jsme na tomto turné k albu *Heavy Horses* viděli Martina Barreho (kytara), Barriemore Barlowa (bicí), u kláves Johna Evana & Davida Palmera a basistu Tony Williamse, jenž zaskakoval za Glascocka (který podstupoval srdeční operaci).

Kapela se vrhala do klasických kusů jako „Thick as a Brick“, „No Lullaby“, „Songs From the Wood“, „Aqualung“, „Locomotive Breath“, a dala také směsku „My God/Cross Eyed Mary“. Potěšila newyorský dav

svým mixem prog rocku, hard rocku a folku. Anderson je jako vždy perfektním frontmanem, jeho teatrální vokální styl, flétna a práce s akustickou kytarou nepřestávají připoutávat pozornost. Vždy vyrovnaný Barre pak přináší spoustu drtivých riffů a oslnivých sól.



Tento DVD komplet vám též nabízí 78minutové CD z koncertu, které si můžete hodit do svého přehrávače v autě nebo stáhnout do iPodu. Je příjemné vidět takové skvělé vystoupení kapely a mít k tomu ještě CD z koncertu jako vítaný doplněk k DVD a k jinému oficiálnímu živému albu z té doby, *Bursting Out*. Bohužel na DVD není mnoho jiných bonusů, ale zvuk i obraz jsou skvělé, neb jsou předkládány v 5.1 DTS a Dolby Surround. Pokud jste fanoušky Jethro Tull, nákup tohoto titulu pro vás bude nezbytností.



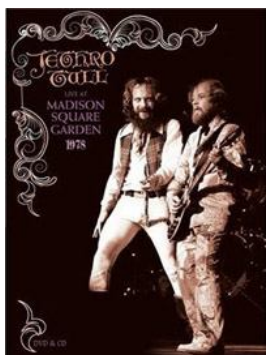
PETE PARDO

Hodnocení: ★★★★★

Překlad: Jetřich Tyl

LIVE AT MADISON SQUARE GARDEN 1978

Recenze z *Vintage Rock*



OK, přiznávám, že na pirátech trochu ulitávám, obzvláště pokud jde o raritní koncertní videa. Podivný satelitní přenos Jethro Tull z New York City's Madison Square Garden z r. 1978 je konec konců také raritou. Zajímal mne i z toho důvodu, že jsem toho roku na nich byl, a byla to senzace.

Když jsem mluvil s IA v r. 2003, ptal jsem se ho, jaká je pravděpodobnost, že se podobná vystoupení a jiné tullí serepetičky dostanou na legální trh. Skoro mě přesvědčil, že to vůbec nemá v plánu. Nevím, možná v tu dobu nahrávku ještě

neviděl. Co na tom záleží – „oficiální“ Live At Madison Square Garden 1978 je tady. Způsobem, který začíná být běžný, si producenti tohoto DVD patrně dokonce vypůjčili pár kreativních triků od tvůrců pirátských nahrávek.

Původ záznamu na tomto DVD je prostý – něco z koncertu bylo nahráno a něco ne. Podle komentáře IA začal koncert pro platící diváky podle plánu.

Po třech skladbách pak bylo nabídnuto jakoby „živé“ zahájení pro televizní diváky, načež následoval hodinový koncert.

Kamery byly vypnuty během „Locomotive Breath“, ale vystoupení pokračovalo. Bohudík, jak se ukázalo, bylo pro archiv na audio pásku nahráno celé. Pro tvorbu celého DVD se nabízel prostý způsob: zaplnit chybějící video stopu fotografiemi skupiny a nechat vše na představitivosti diváka až do chvíle, než se rozjede video. Je to technika, kterou někteří obsedantní tvořiví piráti používají k překlenutí chybějícího videa již mnoho let.

Stále častěji „oficiální“ tvůrci pirátských nahrávek vylepšují amatérské nahrávky tím, že okoukají něco od konkurence. V tomto případě je soundtrack 5.1 velmi cenný, i když chybí celé video (můžete si ale vybrat, že shlédnete pouze tu část s videem).

„Heavy Horses“, titulní skladba z alba, které JT tehdy propagovali, je dobře zahráným trhákem před tím, než obrazovka ztemní, světla se rozsvítí a najednou vidíme IA, oháknutého do šelmovských galských plédů, s baretem na kebuli. Zbytek kapely čeká v pozadí, a je připraven se znovu objevit na scéně. IA provede bláznovský výpad vpřed a podléhá chvějivě prostotě „Thick As A Brick“. Video záznam jede.

Jde o jednu z klasických sestav JT ze 70. let, kterou tvoří Martin Barre na kytaru, Barriemore Barlow na bicí a John Evan u kláves. V tuto dobu byl také angažován dlouholetý orchestrální aranžér David Palmer, aby hrál na klávesy. Ale basista John Glascock, který později v roce 79 zemřel, již jevil známky nemoci a nemohl vystoupit. IA, který není tím, kdo by šetřil energií, rychle naverboval na jeho místo Angličana Tony Williamse.

„No Lullaby“, to jsou vrcholní Tull — Barrého přísné pasáže dávají prostor Andersonovi, který se, s flétnou v ruce, stává krysařem – svědce New York City. Ve stále okouzlující „Songs From The Wood“, vzácné tullí harmonie jiskří spolu s úvodními verši a Barlow má možnost fouknout si do flétny. Posléze IA nabízí úžasný úvod, rozjíždí se malá džiga, ale jde vlastně jen o předeheru k Aqualungu. Tady máme opravdu zpěváka na vrcholu schopností, intonujícího každou hlášku s mrazivou přesvědčivostí. Brnká přitom v mezerách na svou malou akustickou kytaru. Jakmile nastoupí Barré, aby vybalil svůj poznávací part, píseň nás zasáhne naplno a my všichni sedíme na lavičkách v parku a zase nám z nosů kanou nudle.

„Inscenovaný“ přídavek „Locomotive Breath“ nám nabízí nedocenený blázen John Evan pinkáním klavírního intra. Pak na scénu vtrhne kapela a vlak se řítí. Anderson byl tou dobou rockovou hvězdou každým coulem – davy se hrnou vpřed. Ale skutečnou atrakcí jsou Tull jako celek. Následuje neplánované jamování – Anderson přiskakuje ke klávesám, Bare vyluzuje několik nepravidelných hutných akordů. Evan ukončuje video-sekvekcí svým divokým šklebem a tajnou zásobou půvabných not.

Jsmo zase zpátky u promítání fotek. Ale hudba jede dál, máme tady „Too Old To Rock 'N' Roll, Too Young To Die“ a „My God/Crossed-Eyed Mary“. Proč se rozhodli znovu zahrát „Locomotive Breath“ jako skutečný přídavek je otázkou za 64,000 doláčů. Mnohý z posluchačů mohl v tomto místě záznam vypnout, spokojen s 11 písněmi (muselo jich být víc, ale nebyly zařazeny). Nevadí, můžete pořád ještě zasunout do svého autorádia doprovodné CD a zažít to celé znova pěkně postaru.

Závěrem je třeba říci, že Live At Madison Square Garden 1978 nabízí ten druh kousků, jaké skalní fandové Tull chtějí. A jestli se to nakonec projeví v úrovni prodeje, aby to vůbec stálo za vydání, je zcela jiná otázka. Pokud se ale IA bude snažit hrábnout ještě víc do hloubky a vytáhnout něco ještě o pár let staršího – úryvky z turné A Passion Play či War Child; třeba jistý neznámý koncert Tullavision z roku 1976 ze stadionu v Tampě, učiní svět pro další generace patrně ještě o něco bezpečnějším místem.

SHAWN PERRY

Překlad Jetřich Tyl



DOANE PERRY POHLED OD ČINELŮ

Preklad z tour programu ke 40. výročí JT



Tolik not. Těch velkých, malých, HLASITÝCH i velmi tichých malých chlapíků. Rychlé vlny i ty pomalé, legatové pasáže a důrazy staccat, všechno pospolu v relativní nerušené harmonii s možností disharmonie. Tah, tlak, velmi rytmické a kontrapunkticky polyrytmické odbočky kvůli přesnosti myšlení ve stylu „stále ve střehu“. Hutné, obtížné akordy, hustě propletené a jemné harmonie. Prosté, teskné, naléhavé, nostalgicky osamělé

linie melodií plující nad tím vším, nějakým způsobem spolunaživající s ostatními složkami za občasného nejistého příměří. Chyby, přehmaty, překlepy, ty podivné komické trosky vlaku a také jejich uspokojivé skládání dohromady, aby to všechno vytvořilo večer tvrdé práce, potu, zábavy, smíchu, hudebního napětí i uvolnění a pódiového oblečení, třepícího se působením kyselého potu z čel a těl.

Prvky blues, jazzu, psychedelie, klasiky, rocku, folku i ty středně východní se třou jeden o druhý tím nejjemnějším způsobem a mohl bych dodat...všechny se dožadují rodičovské pozornosti, aniž by se pokoušely poprat se navzájem. Sem tam možná malá šarvátka, ale většinou rozumně fungující rodina. Zde to berte metaforicky i doslovně.

Od raga stylu s Hara Prasad Chaurasiem k houslovému dvojkoncertu J. S. Bacha k uctění 300. výročí jeho narození, keltské výlety s Chieftains, folková přemítání s báječnými Fairporty, bluesové sedánky, reinterpretační klasického rocku, nebo pravidelná účast v náhradních skupinách od Garyho Brookera z Procol Harum po Willyho Pottera. Možná by také bylo libo crossoverové výlety do klasiky s Lucií Micarelli nebo Andreou Griminellim, cikánské parádičky s Annou Phoebe, švank bluegrassového Zapadáka s Ann Marií Calhoun a čas od času obávané ☺ průzkumy ve stylu „Jazzových odyssejí“ s jakýmkoli počtem lidí – to vše jsou příznačné rysy hledání a občas, upřímně řečeno, zmateného ducha skupiny. Ááá ale té legrace, co je při tom!

Extrémní dynamika, světlo a stín, trocha agónie a chvíle extáze, občas diskutabilní a

barevný humor, divadelní výstřelky, bláznivé skeče, ještě bláznivější kostýmy, anglická rezervovanost a zdrženlivost, chvilkové jednostranné předvádění se, to vše se střetává na pódiu ve jménu ekumenického porozumění a uměleckého mistrovství, což možná někteří znáte a máte rádi jako Jethro Tull. Alespoň takové je mé stanovisko.

Ianův zpěv a písně byly samozřejmě vždy srdcem a duší skupiny, ale hráčský styl a osobní pečť každého individuálního hudebníka pomáhají tvořit a definovat tu bohatou, barevnou, pestrou a měnící se texturu rozpoznávacího zvuku kapely po dobu její čtyřicetileté historie. Svaly, intelekt, srdce a nadšení a něco potu pracují spolu v relativně stejné míře a jsou podstatou mechanismu individuálních i kolektivních provedení, na kterých pracujeme velmi tvrdě s cílem předat je. Každý muzikant, který kdy ve skupině hrál, musel přinést tyto velmi potřebné ingredience a i když tyto kvality nebyly vždy dodávány ve stejném poměru a balancují jedna s druhou (bubeníci vypotí trochu víc), nicméně vždy byly velmi zřetelné a tvořily základ pro identitu onoho specifického Tullovského soustrojí.

Tolik cestování. Od nadzvukových tryskových letadel k dvoumotorovým skokanům přes louže, od elegantních německých vlaků ICE, luxusně-luxusních a až umělecky dořešených k vrzajícím osobákům – jakoby poválečným relikviím (jo právě takovým) ve východní Evropě, dálkovým autobusům, pronajatým autům, limuzínám, trajektům, dokonce i křídlovým lodím plus několika dalším exotičtějším a neobvyklým způsobům dopravy. Už jste se někdy setkali s indickou

„Bombalalií“? Osobně jsem ji vyzkoušel v Bangalore. Je trochu menší než motorizovaná trojkolka pro tři cestující s plážovým deštníkem upevněným v zadní části a zakrývajícím zadní dvousedadlo pro cestující. Zběsile se řítí krkolomnou rychlostí indickou ustavičně jakoby dopravně špičkovou dopravou a zaručuje, že vaše „jízda po památkách“ bude snadno zapamatovatelná a bohudík krátká.

Anebo co tak důmyslně vybavený bombajský taxík doplněný lisovaným plátnem na sedadlech, nejméně sto nejčerstvějších údajů o počasí, důmyslných zařízení předpovídajících dopravu a komunikačních tentononc, přísuchozipovaných bez milimetrové mezery mezi nimi na přístrojové desce a k tomu to nejlepší nakonec – vaše vlastní osobní otáčivá diskokoule pověšená na místě centrálního vnitřního osvětlení, která promění váš bombajský taxi zážitek ve „Vindaloo – horečku sobotní noci.“ (pozn. překl. – *Vindaloo – druh indického jídla*). Rozrušení z památek, zvuků a pachů Bombaje doplněné tou stále se měnící, světelnou koulí s lomivými fialovými zrcadly ve vaší mobilní indické diskotéce, řítící se ulicemi rychleji, než je povolený rychlostní limit na kalifornské mezistátní, jen taktak míjející psy, děti, chodce, pouliční prodejce, posvátné krávy a další „disko taxi“ kvílející kolem v opačném směru. Adrenalinoví feťáci, mějte se na pozoru.

Prozkoumali jsme toho hodně při vystoupeních – od parných jihoamerických a asijských zemí, planin Jižní Afriky i těch u protinožců, rozpečený indický subkontinent, starověké amfiteátry v Turecku, Řecku a Izraeli po mrazivé a strohé Rusko, tmavé a ledové

severské země v hluboké zimě nebo nádherné, dramatické a nepřístupné úseky Aljašky, Bolívie nebo severního Skotska. Extrémní horko a chlad, sníh, déšť, led, mlha, modré nebe, slunečné dny, mírné vánky od zálivu i náporu větrných sil. Zdrženlivá evropská elegance a laciné „vše v jedné kapse“ bohatství po bídu a nouzi některých zemí třetího světa – to byla zajímavá a vzrušující cesta hudbou, časovými pásmy a složenými takty, plus výjimeční lidé a samozřejmě jídlo, skvělé exotické jídlo! Všechny kontinenty a více zemí, než si mohu vybavit... tisíce vystoupení a stovky tisíc mil – to by byl jen opatrný odhad. Procestovali a viděli jsme toho hodně a stále jsme zde, abychom odehráli další koncert.

Tedy po všech těch letech a tolika zaznamenaných častých nalétaných milích jsem vypořádal, že temperament a odezva běžného diváka v našem publiku je v přímém vztahu k celkovému typu klimatu, kterému je vystaven – s několika podstatnými výjimkami. Všechna území s horkým podnebím vyvolávají demonstrativnější, hlasitější a občas více impulzivní odezvu od publika. Napadají mě Španělsko, Itálie, Indie, některé jihoamerické a jihoevropské země a jižní státy USA. Naopak u Skandinávie, Anglie, některých severních států USA, severní Evropy, v podstatě oblastí s chladnějším podnebím s výjimkou Německa, se zdá, že vykazují více rezervovanou, přestože neméně vděčnou diváckou odezvu se slabými tendencemi křičet a pořvávat popěvky. Japonci jsou další zajímavou výjimkou. Existují u nich extrémní oblasti s velmi chladným i horkým klimatem, a přesto jsou bezpochyby tím nejzdrženlivějším obecnstvem, s jakým jsem se kdy setkal. Tiší, téměř mlčenliví, ale velmi

uctíví a hluboce vděční – jen si zvolili jiný způsob, jak tohle projevit. Je to ale způsobeno jejich kulturou, nikoliv klimatem.

Zkraje by bylo snadné špatně chápat i odezvu. Pochopil jsem, že tišší, mnohem více rezervované obecnstvo je právě tak spokojené a vděčné, že může být u toho, navzdory tomu, co by na první pohled mohlo být špatně vykládáno jako zdvořilá netečnost nebo dokonce apatie.



Na druhé straně hlasitějším, více neukázněným davům by se mohlo prominout a ne je nespravedlivě odmítat za to, že mají nálepku „neposluchači a nepřístojnici“. Většina z nich

poslouchá velmi soustředěně a své uznání projevuje docela viditelně a slyšitelně, obvykle na konci hudebního dílka.

Bohužel, vždy se objeví nějaký mamlas, který trvá na tom, že bude vyřvávat název své oblíbené písně přesně v tom nejtišším místě, které si jen dovedete představit – ruší všechny, jako kdybychom my měli evidovat jeho žádosti a přestali hrát kdykoli – a ať bychom dělali cokoli – jen abychom uspokojili jeho přání. Obávám se, že to bývá obvykle „on“, protože ženy mají snahu chovat se lépe. Bohužel bývá to často nějaké přebčerstvené individuum, které neustále ruší, a věc, kterou mohu nezvratně říci, je: ať je podnebí chladné nebo horké, nikdo nemá rád halasného, rušícího ožralu. A pokud není opilý, pak by to měl vědět tím lépe. Běž domů a řvi si na svůj CD přehrávač.

UÁÁÁ!!!! To se mi ale ulevilo.

Snové vystoupení světoběžníka a logistická noční můra manažera turné. Vybavení, zavazadla

a těla, která je třeba odnákladřákovat, oautobusovat, odletadlovat, odvlakovat nebo odtrajektovat na další místo určení. „Ó, oni musejí pracovat jen dvě hodiny denně ... co to asi tak může být za dřinu?“ Máte pravdu ... naši osobní asistenti nás budí okolo páté odpoledne, pak u naší pokojové služby objednájí stejk a šampaňo, projedou náš šatník a připraví nás do našich speciálních, kompletně vybavených osobních limuzín, po jedné pro každého člena skupiny samozřejmě, které nás vyzvednou tak okolo 19.30. V 19.25 ty, kteří si chtějí před začátkem ještě pocvičit... Áááá (= zívnutí). Na vystoupení přicházíme tak deset minut před začátkem a po několika rozmarných



žertících se ležerně couráme na pódium. Světla nastavena, zesilovače v poloze standby, kytary, flétny, klávesy, baskytary, bubny všechny perfektně sestaveny a připraveny a bezvadně předem naladěny našim pracovitým, legraci milujícím týmem a potom, abych citoval Pana Showbize samotného Sammyho Davise juniora – je tu... „ČAS KOUZEL!“ Myslím, že NE.

Život hudebníka na turné v roce 2008 v reálu je jen ověřením skličující skutečnosti pro některé z těch, kteří by raději dále věřili, že my všichni žijeme jako Keith Richards. Vlastně si ani sám nejsem jistý, jak to zvládá, ale pro zbytek nás

řadových muzikantů jsou naše dny dlouhé, dost podřízené disciplíně a postrádající hodně z toho romantického kouzla a výstřelků tak běžně a mylně spojovaných se skupinou na turné. Spánek je vyhledávanou komoditou, občas dokonce luxusem. Makáme dost tvrdě, cvičíme na nástroje, nepřetržitě vylepšujeme aranžmá a jsme tak jakýmsi druhem zvířat.

Ve chvíli, kdy tohle čtete, budu vstupovat do svého dvacátého pátého roku u Jethro Tull a oslavovat čtvrtstoletí se skupinou, která slaví své čtyřicátiny jako fungující hudební entita. To samo o sobě je pro mě malý zázrak a pro ty druhé možná také. Poté, co jsem se přidal ke skupině, dovedu si docela dobře oživit pocit, že 15 let se zdálo jako neobyčejný běh hudebním byznysem. Není třeba zdůrazňovat, že jsem si opravdu nedovedl představit, že bych tu mohl být ještě po 25 letech. Vždycky jsem si jen říkal, že chci, aby hudba byla mou prací. Myslím, že mé přání se splnilo. To jsou tak někdy překvápka, co?

DOANE PERRY

Překlad: Libor Myslivoček

Ne, Jethro Tull nejsou jen další anglickou bluesovou kapelou. This Was, jejich první album, trochu vykročilo tímto směrem, do jisté míry povinně s ohledem na dobu (léto 1968); ve svých odlišnostech bylo poutavé, ale také zklamalo. Jeho nedostatky byly nekonvenčního rázu; zdá se, že hlavní problém tkvěl ve způsobu hledání obsahu.

Bob Dylan kdysi řekl, že Angličané umějí vyslovit slovo „úžasný“ lépe než Američané, ale že mají menší problém se slovem „rajcovní“. Stand Up, nové album Jethro Tull, má dost nízký rajcovní kvocient, ať se držíme termínu, ale je naprosto úžasné. Především je zaměření skupiny konkrétnější než předtím. S odchodem Micka Abrahama, který si zformoval

Blodwyn Pig, byla účinně omezena hudební tahanice slyšitelná na prvním albu. Ian prostě řídí veškeré dění – píše a zpívá vše, hraje na přešršel nástrojů. Na tomto albu hýří melodickými nápady, které nebyly zjevné na předchozí desce, plněji využívá barevných možností flétny i hudební rozmanitosti. Stand Up je velmi zajímavé strukturálně, což je dáno částečně kultivovanější nahrávací technikou, částečně zvukem kláves, mandolíny, balalajky atd., na něž Anderson hraje, aby obohatil každou píseň. Skupina je schopna pohybovat se v různých hudebních stylech beze stopy povrchnosti, vmlouvavé manipulace, která si vynucuje pozornost. Na celém albu jsou slyšitelné etnické vlivy – náznak řeckých rytmů ve flétnovém vstupu ve We Used To Know a v podstatné části For A Thousand Mothers – jsou ale velmi dobře

zapojeny, aby mohly být snadno identifikovány. Bourée disponuje neomylným barokním švihem, vybidnutím k tradičnímu anglickému kánonu, trochou jazzových meziher a přímočarým basovým sólem, které bere dech, předtím, než píseň klikatě dospěje ke svému závěru. V Jeffrey Goes To Leicester Square máte pocit neurčitěho okouzujícího chaosu středověké hudby. Look Into The Sun, která uzavírá první stranu desky, je svými kličkami a obraty písní plnou upřímné dojmavosti, kdy kytara

Martina Barreho může být vzorem lyrické a umírněné hry.

We Used To Know na druhé straně alba předvádí to, co bychom mohli nazvat fade – in (pozn. překl. – postupné zesilování) – začíná tiše, postupně nabývá na mohutnosti a končí Barreovým wah – wah šilenstvím (pozn. překl. – wah – wah = kytarový efekt, „kvákadlo“). Pouze Reasons For Waiting je jemně znehodnoceno použitím nadbytečné smyčcové sekce.

Jak jsem řekl, album není úplná „bomba“, spíš je to precizně sestavené dílo (bez náznaku sterility), které vyžaduje pozorný poslech.

V době, kdy mnoho zavedených hvězd nejistě přešlapuje (pozn. překl. – sloveso falter, které odkazuje k nejistotě fyzické, hlasové i při rozhodování) je obzvláštním potěšením slyšet závažný nový hlas.

BEN GERSON

Rolling Stone, 13. 12. 1969, str. 52

Překlad: Libor Mysliveček





U **STAND UP**, druhého LP Jethro Tull, vám nezaručím, že když si ho pustíte, objeví se vám před očima Ian Anderson v celé své parádě a bude sebou šít na všechny strany svým nenapodobitelným způsobem. Ale mohu vám slíbit, že jestliže zavřete oči a budete poslouchat, pak nebude obtížné představit si ho, jak skotačí ve vaší mysli.

Pokud vám frentická flétna a nakrápělý hlas ze severu Anglie případnou stejně příjemně jako mně, potom vás Stand Up nezklame. Jejich debutové album dosáhlo loni překvapivého úspěchu, takže tohle by s pomocí

singlu mohlo být lepší. Pokud bychom měli porovnávat, Stand Up působí uceleněji než This Was, ale části titulů dost chybí onen tolik bezprostřední dojem, kterým působily některé skladby z prvního alba.

A New Day Yesterday, úvodní skladba, je typický tullovský rock jazz se stoupavou kytarou a dusavými bicími v pozadí za Ianovým hlasem, který zní jako by byl natočen v plechovce.

Je tu mnoho skladeb, které vás přišpendlí do křesla, abyste mohli obdivovat jejich spletitost a nádheru. Jedna z nich je **Jeffrey Goes To Leicester Square**, kde africké rytmy dané zřejmě zvukem nějaké laciné pišťaly a mandoliny způsobují, že je naprosto čarovná. Jeffrey je Ianův svérázný přítel, na kterého si možná vzpomenete z prvního alba, ale v textu jsem o něm nenašel ani zmínku. Po pravdě řečeno na svém domácím gramofonu jsem těžko odchytil, kterýkoli z textů, úspěšnější jsem byl na našem výkonnějším přístroji v kanceláři.

Bourée, jež na pódiu Ian ohlašuje jako „tu od Bacha“, je opravdu pěkná věc, možná ta nejpěknější. Instrumentálka od začátku až do konce je především prostředníkem k propojení všech nálad Ianovy flétny a je prostě úžasná.

Back To The Family není věnována Ricku Grechovi (bývalý baskytarista a houslista vynikající a nedocenené skupiny Family, ze které odešel po

natočení jejich druhého alba k superskupině Blind Faith, pozn. překl.) a je úchvatná hlavně svým textem, který by mohl být i autobiografický. Je to celé o tom, jak telefon neustále vyzvání a on má tolik starostí, že se vrací zpátky k rodině, aby získal trochu klidu. Problém vzniká tehdy, když si uvědomí, že mít starosti je lepší, než nic nedělat. Nálada vychází z melodie samotné, řinčících činelů a kytary naznačující nástup nespokojenosti, kdy se on v textu vrací do města, znovu na sebe nakládá všechny starosti a diví se, proč nezůstal tam, kde byl – tedy doma. Píseň by se dala přejmenovat na „Bědování popové hvězdy.“

Look Into The Sun je jedna z těch mnoha milostných písní, kde Ian zpívá, jako kdyby text měl pro něj osobní význam, ale podobně jako ostatní písně na albu i tahle vyžaduje opakovaný poslech. Akustické a elektrické kytary udržují v pozadí letní a tesklivé zbarvení.

Druhou stranu otevírá další pódiové číslo Jethro Tull **Nothing Is Easy**. Vlasatý rock and roll s jazzovou flétnou, jednoduchým posláním, ke konci přerůstající v instrumentální mišmaš.

Fat Man je jednou z těch písní, které vynikají jak na albu, tak na pódiu. Clive (v článku asi omylem „Glenn“) buší jako maniak v africkém rytmu na bonga (a připomíná mi tak reklamu s kávovými zrny bubnujícími na plechovku), vysoké tóny Martinovy (?) mandoliny ukazují orientální vliv. Hudebně má skladba hypnotizující efekt, a do toho nás Ian informuje o tom, že nechce být tlustý, že chce zůstat hubený, aby toho s sebou nemusel tolik tahat.

Následuje balada, ze které běhá mráz po zádech, **We Used To Know**, ve které Ian skřípavým hlasem zpívá o místech, jež máme všichni v nejhlubší paměti. Skladba se stupňuje, poté se lomí při nástupu úchvatné flétny, jejíž zvuk narůstá, pak ustává, aby dovolila Martinovi ukázat, v čem je jeho cena jako sólového kytaristy.

Krásná **Reasons For Waiting** ukazuje jiné Jethro Tull, než jaké asi znáte. Tlumené dřevěné dechové nástroje kontrastují s folkovou kytarou a věřili byste tomu – i smyčci. Hezké aranžmá, nostalgický text a zároveň jedna z nejvíce šokujících písní na albu.

A zpět k těžkým zvukům: **For A Thousand Mothers** je Andersonova píseň o generačních rozdílech, která dává tomu šibalovi možnost vytáhnout z rukávu další dost nápaditou a pěknou flétnovou frázi. Skladba se zastaví a znovu začíná, aby celá skupina mohla rozjet závěrečný instrumentální nářez.

NICK LOGAN
New Musical Express 12.7.1969

Překlad: Libor Mysliveček

IAN ANDERSON NAPSAL HUDBU PRO PŘÍŠTÍ ALBUM TULL NA TURNÉ PO USA

IAN ANDERSON WROTE MUSIC FOR NEXT TULL ALBUM ON U.S. TOUR

MOST group members, when they visit America, spend all their spare time looning about clubs and generally having a rare old time. Not so Ian Anderson, who has just returned from Jethro Tull's second U.S. tour with most of the next album written.

— Stand-up — which is at No. 1 in the NME album chart, was half-written during the first tour earlier this year when Ian spent a lot of time in his hotel room working.

— I write more easily at home when I am surrounded by objects of personal value," he told me during an interview at his managers' Oxford Street offices. "I'm spending a week at home making the ideas that I got in America into a product.

— Nothing has been completed for nine weeks due to a continual round of hotels and aeroplanes. I want to spend more time and thought on writing. It's becoming more cerebral, not just spontaneous emotion. People might not notice any difference but I can as a musician.

Different

Ian was completely different to the kind of person I had imagined. Ten Years After's organist Chick Churchill once described him as "that black, downy, scruffy old man" and having seen him here I formed the impression of Ian as being a bit of a wild man. In the concert, I found him soft-spoken, quiet and extremely serious. During the half-hour we spent together, he rarely smiled, but looked straight at me as he answered my questions.

— We had to plan the next album nearly two months ago, in terms of the amount of time we need, the equipment we want and any other people we want to work with," he revealed.

— It's like meeting a deadline — it's not ideal but it's a job. I expect you have the same thing when you have to write a certain amount so that your newspaper can come out.

I wondered how seriously Ian took his music and he replied: "I believe in what I do. It's not a creative sport. I try to be aware of a lot of aspects of what I do.

— It's very awkward this thing of me talking to people like yourself, people get the idea that the others are just backing musicians. It's just a question of me pulling my weight and doing what I do. On stage, they play more music than I do. It's an emotional outlet for me, they get

says Richard Green

their satisfaction from playing and, to a certain extent and more so now, recording.

— About, regards anything we do as just a form of earning a living. You don't wear down your creative spirit by pandering to the people who come to see you. Some of the success goes to our heads. We don't spend a lot of time or take drugs just to keep up with everybody else. Everybody is just what they want to be.

— We're not changing because of our success and because of flying and living in different, instead of transport cafes. It's a mental game, you, with yourself, learning how to relate what you do to other people.

Supergroups

Somehow we get round to talking about supergroups and on this subject Ian said: "It's okay for them and okay for people if they can stand one album and a few live appearances before they break up again. There's a lot of them. It's just a musical sport.

— Blind Faith must be the most unhappy group in the world because of what's been said about them. People regard them as a supergroup but they failed, though they're gone down well and they know this. The reports have been good, but no one's written very well about them.

— Maybe when I've been playing for five or ten years I'll be forming supergroups galore, but I don't know because I haven't been playing very long and I haven't come through the Busby Holly and Elton Presley thing. I can look objectively at the success of the Beatles and John Mayall and see what they've done. I'm not affected by it.

— Now that Jethro Tull has established itself as a top name group, I asked Ian if he could remember any point at which the group's success began to really happen.

— It's difficult to say this is the spot where things began to get better," he commented after a moment's thought. "Last year's national jazz festival was important but I don't think we played at that time. Quite a lot of people that we had before in clubs.

— We knew two months before what we were going to do and that things would go well. After that I started to really think what I was doing and whether I really wanted to do it. It was a self-analytical period. I always

know why I do what I do, but I can't always explain it. Basically, I enjoy it and I know I'm doing the right thing.

— What then, I asked, did Ian regard as the most important step in the group's career?

— It's just gigs now, you can't do any more than gigs," he pointed out. "You can only receive the side bonuses like crowds to meet you at the airport and gold-plated limousines instead of chrome ones. You can't get a better reception than Led Zeppelin got in America.

— The gigs got better all the time because if someone's promoting something on your behalf you have a lot more freedom to do things you've learned. You don't have to rely on a stage hand who doesn't understand pop music, the physical act of playing. You can do things yourself.

— That's why we're promoting the next tour — we know what's going to happen, there will be no major disasters like the curtain coming down when the stage hand thinks it should and things going wrong due to the management's inefficiency.

— You have to be aware of the effect on Joe Bloggs in the audience if half way through a number, something goes wrong — the atmosphere's gone. We have to make sure that things don't go wrong."

As I left to return to the office I met Chicken Shack's Stan Webb in the office. As a complete contrast to Ian's seriousness, Stan was in a mood of great hilarity and regaled me with various tales of his previous evening's activities. But that is another story — definitely!

Neil Smith sees IAN ANDERSON as a pop Phil Spector of the 1970s, leading the music world into a new era of pop music. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today.

Neil Smith sees IAN ANDERSON as a pop Phil Spector of the 1970s, leading the music world into a new era of pop music. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today.

Neil Smith sees IAN ANDERSON as a pop Phil Spector of the 1970s, leading the music world into a new era of pop music. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today. He is the most important figure in the music world today.

Stand Up, které je jedničkou na albovém žebříčku NME, bylo z poloviny napsáno v průběhu prvního turné na počátku tohoto roku, kdy na něm Ian strávil prací hodně ze svého hotelového času.

„Píše se mi snadněji doma, kde jsem obklopen věcmi, jež pro mě mají osobní hodnotu“, řekl mi při interview v kanceláři svého manažera na Oxford Street. „Trávím teď týden tím, že nápadům, které jsem si přivezl z Ameriky dávám konečný tvar. Po dobu devíti týdnů nebylo možné kvůli neustálému kolotoči hotelů a letadel nic dokončit. Chci teď komponování věnovat více času i svých myšlenek. Je to záležitost více intelektuální než spontánně pocitová.

Lidé v tom možná neuvidí žádný rozdíl, ale já jako hudebník ano.“

Odišni

Ian byl úplně jiný, než jsem si ho představoval. Varhaník Ten Years After Chick Churchill ho jednou popsal jako „toho chlápka, co stojí na jedné noze a fouká do odpadní roury“ a když jsem pak shlédl vystoupení, získal jsem pocit, že Ian je tak trochu divoch.

Naopak při setkání hovořil tiše, byl klidný a neobyčejně vážný. V průběhu půlhodiny, kterou jsme spolu strávili, se jen zřídka kdy usmál a díval se mi zpřímá do očí, když odpovídal na mé otázky.

„Museli jsme naplánovat další album s dvouměsíčním předstihem kvůli času nutnému pro jeho natáčení, zvukaři a dalším lidem, se kterými na něm chceme pracovat“, sdělil.

Je to jako když vy máte uzávěrku – není to ideální, ale je to práce. Předpokládám, že u vás je to stejné, když musíte napsat určitý počet článků tak, aby noviny mohly vyjít.“

Zajímalo mě, jak vážně bere Ian svou hudbu a on odpověděl: „Věřím tomu, co dělám a není to jen jakýsi druh tvůrčí zábavy. Snažím se být si vědom velké části toho, co dělám.“

„Je velmi ošemetné mluvit o těchto věcech s lidmi jako jste vy, lidé si myslí, že ti ostatní ve skupině jsou jen jakési křoví. Moji záležitostí je jen plně se na všem podílet a dělat to, co dělám. Na pódiu toho ostatní odehrají více než já. Pro mě je to jakýsi pocitový ventil, že oni získávají uspokojení tím, že hrají a nyní do značné míry i tím, že natáčejí.“

„Nikdo z nás neposuzuje nic z toho, co děláme jen jako způsob výdělku. Nebudete ředit to, co vás zajímá, podbízáním se publiku, které se na vás přišlo podívat. Žádný úspěch nám nevlezl do hlavy. Nebudeme utrácet spousty peněz a brát drogy jen proto, abychom drželi krok se všemi ostatními. Každý je takový, jaký chce být.

„Nechceme se změnit kvůli našemu úspěchu a kvůli tomu, že létáme v letadlech a bydlíme v hotelu Hilton a ne v motorestu. Je to psychická hra, kterou hraješ sám se sebou a učíš se, jak si porozumět v tom, co děláš s ostatními lidmi.

Většina členů skupin, které navštíví Ameriku, tráví svůj volný čas tím, že se baví v klubech a vesměs je mají báječně. Ne tak Ian Anderson, který se právě vrátil z turné po USA, kde napsal většinu materiálu pro příští album.

Superskupiny

Nějak jsme se dostali k superskupinám a Ian k tomu řekl: „Je to v pořádku pro ně i pro lidi, jestliže si ustojí album a pár živých vystoupení dříve, než se rozpadnou. Pro spoustu z nich je to jen hudební zábava.“

„Blind Faith musejí být tou nejnešťastnější skupinou na světě kvůli tomu, co všechno se o nich navykládalo. Lidé na ně pohlížejí jako na skupinu, která neuspěla, přestože byli přijímáni dobře a oni to vědí. Reference měli dobré, ale nikdo o nich nic moc dobrého nenapsal.“

„Možná až budu hrát pět nebo deset let, vytvořím haldu superskupin, ale nevím, protože nehraju příliš dlouho a neprošel jsem věcmi od Buddyho Hollyho a Elvise Presleyho. Objektivně mohu posoudit úspěch The Beatles a Johna Mayalla, ale neovlivnilo mě to.“

Ted' když si Jethro Tull udělali jméno jako špičková skupina, zeptal jsem se Iana, zda by si mohl vzpomenout na nějaký moment, od kterého se úspěch skupiny začal opravdu odvíjet.

„Je těžké říci 'toto je bod, od něž se začaly věci zlepšovat', poznamenal po chvílce přemýšlení. Národní jazzový festival z loňského roku byl důležitý, ale jen proto, že jsme hráli pro desetkrát více lidí než v klubech předtím.“

„Dva měsíce předem jsme věděli, co budeme dělat a že to půjde dobrým směrem. Bylo to poté, co jsem si opravdu promyslel, co dělám a jestli to opravdu chci dělat. Bylo to takové sebeanalytické období.“

Vždy vím, proč dělám to, co dělám, ale nedovedu to vždy objasnit.

V podstatě mě to baví a vím, že dělám správnou věc.“

Co tedy potom, zeptal jsem se, považuje Ian za další důležitý krok v kariéře skupiny?

„V současnosti jsou to pouze vystoupení, nemůžete dělat víc než vystupovat,“ vysvětlil. Můžete získat jen jakési boční bonusy, jako jsou davy lidí, které vás vítají na letišti, a pozlacené limuzíny místo pochromovaných. Nemůžete získat vřelejší přijetí, než jakého se dostalo Led Zeppelin v Americe.“

„Vystoupení se neustále zlepšují, jestliže někdo propaguje něco vaším jménem, máte mnohem více svobody dělat věci, které jste se naučil. Nemusíte se spoléhat na nějakého jevištního technika, který nerozumí populární hudbě, fyzické stránce vystupování. Můžete ty věci dělat sami.“

Proto si děláme promo našeho příštího turné – víme, co se stane, že nedojde k žádným větším zádrhelům, jako třeba že se spustí opona dolů ve chvíli, kdy si jevištní technik myslí, že by měla a věci půjdou špatným směrem kvůli neschopnosti managementu.“

„Musíte si být vědomi, jaký dopad bude mít na běžného diváka v publiku, jestliže uprostřed písně něco neklapne – atmosféra je pryč. Musíme zajistit, aby věci nešly špatným směrem.“

Když jsem odcházel, abych se mohl vrátit do práce, potkal jsem Stana Webba z Chicken Shack ve vedlejší kanceláři. Byl úplně opakem Ianovy vážnosti. Stan byl ve stavu bujarého veselí a počastoval mě různými historkami o tom, co prováděl předešlého večera.

Ale to je rozhodně jiný příběh.

JETHRO TULL očima Neila Smithe
Neil Smith vidí IANA ANDERSONA jako popového krysaře z Hamelinu, který vede omámené davy svou hypnotizující hrou na flétnu a úžasnými tančícími nohami, CLIVE BUNKER s vlasy jako keř ostružiníku buší do bubnu, zatímco GLENN CORNICK, ten, co se směje, se směje od basy. Sólový kytarista MARTIN BARRE v klobouku nevyzpytatelně zírá někde zezadu. To za nimi jistě ještě není obilné pole. Ale určitě to musí být nejméně úrodná pastvina.

RICHARD GREEN

New Musical Express (NME), 1969

Překlad: Libor Mysliveček

<u>Nothing Is Easy</u>	4.30
<u>A New Day Yesterday</u>	4.30
<u>Beggar's Farm</u>	5.00
<u>Serenade to a Cuckoo</u>	4.00
<u>Jeffrey Goes To....</u>	2.30
<u>Back To The Family</u>	4.00
<u>We Used To Know</u>	3.30
<u>For 1000 Mothers</u>	4.30
<u>Bouree</u>	4.00
<u>Mother Goose</u>	6.00
<u>Heavy Horses</u>	9.00
<u>Farm On The Freeway</u>	6.30
<u>Dharma For One</u>	6.00
<u>TAAB</u>	9.00
<u>My God</u>	9.00
<u>Aqualung</u>	10.00
=====encore=====	
<u>Locomotive Breath</u>	6.00
(1.50 hr/m)	

Přijedou Jethro Tull

Koncert legendární britské skupiny se uskuteční netradičně bez předkapely

Ostrava - Legendární britské rockové kapele Jethro Tull bude v neděli 30. srpna od sedmi hodin večer patřit areál Vystaviště Černá louka. Skupina tam zahraje pod širým nebem.

Bude to její letošní čtvrtý koncert v České republice. Dva už se odehrály na přelomu května a června v pražském kongresovém centru.

Třetí se uskuteční v sobotu 29. srpna v Zámecké zahradě ve Slavkově u Brna. Legendární hity společně s příjemným prostředím obou koncertů slibují skutečně jedinečný zážitek.

Fanoušci kapely totiž dobře vědí, že vystoupení Jethro Tull jsou pověstná nejenom strhujícím programem, všudypřítomným humorem, ale také výběrem míst, kde se koncert koná. „Koncerty děláme v posledních prázdninových víkendech ve Slavkově už několik let, vždy mívají magickou atmosféru.“ uvedl spolupředatel brněnského koncertu Aleš Hrbek.

Žádná předkapela, rovnou Jethro Tull

Lidé, kteří na koncert zavítají se mohou těšit na hity kapely hned od samého začátku. Jethro Tull totiž pro obě svá vystoupení předkapelu mít nebudou. „Na výslovné přání pana Andersona žádná předkapela nebude,“ řekl za organizátory ostravského koncertu Jan Holcman ze spolupředávající agentury Velryba.

Podle něj Jethro Tull nemají žádné hvězdné manýry. „Žádné speciální požadavky nemají. A to ani na techniku. Jsou opravdu velmi skromní,“ dodal Holcman.



JETHRO TULL. Legendární formace v čele s Ianem Andersonem vystoupí na Vystavišti Černá louka. FOTO: ARCHIV MAFA

Jethro Tull jsou jedinečným fenoménem v historii populární hudby. Jejich vystoupení se těší velké oblibě v Čechách i na Slovensku.

Skupina má za sebou dlouhou historii. Vznikla v roce 1967 v jihoanglickém městě Luton. Její ústřední postavou je skotský skladatel, textař, zpěvák, flétnista, ale i příležitostný hráč na kytaru, mandolinu a dudy Ian Anderson, který začátkem srpna oslavil dvaadesáté narozeniny.

„Právě on postupně rozvinul původní bluesové zaměření kapely na charakteristickou symbiózu rocku, folku, jazzu, staroanglické hudby a nenechal se přilíh zaskočit ani nástupem elektroniky,“ dodal Holcman.

Vyhrajte vstupenky na koncert

Kapela za svoji dvaatřicetiletou historii vydala více jak dvě desítky alb. Vlastní 11 zlatých a 5 platinových desek, v historii prodala více než 60 milionů alb. Za sebou má několik tisíc koncertů ve více než 40 zemích světa. Každý rok odehraje přibližně 100 vystoupení, která navštíví okolo 300 tisíc lidí.

Ostravská redakce MF DNES ve spolupráci s agenturou Velryba připravila pro čtenáře soutěž o vstupenky. Dva lístky může vyhrát ten, kdo správně odpoví na otázku: Jak se jmenují všichni současní členové kapely? Své odpovědi spolu s vašim celým jménem a telefonním kontaktem zašlete na e-mail: martin.jirousek@mfdenes.cz do středy 26. srpna do 15 hodin. Ve hře jsou 4 vstupenky, vylosování výherci budou vyrozuměni e-mailem.

IVA JALÚVKOVÁ

Rockové trylkování Jethro Tull ozářilo louku

Ostrava - Příjemná atmosféra koncertního léta za poetického trylkování rockové legendy Jethro Tull. Takový byl asi poslední koncert prázdninové sezony, který se konal v neděli na Černé louce v Ostravě.

Ne všechno probíhalo hladce, na tři tisíce návštěvníků připadly asi jen čtyři pívání stánky, takže kdo nešel závčas do fady, musel oželeť nástup kapely a spokojit se s živou legendou jen jako kulisou v útrpné frontě. „To je k uzoufání, tak tohle na Colours nebylo,“ stěžovali si někteří netrpěliví „pivaři“.

Kapela hrála ani ne dvě hodiny a kromě své pověstné show plné neotřelých efektů nabídla poměrně po-

malý rozjezd, teprve druhá polovina předčila očekávání a jednotliví hráči i celý tým získal zasloužené ovace nadšeného davu.

Zpočátku se vystoupení, které začalo krátce po půl osmé, vyvíjelo jako setkání s oddechovým folklorním tělesem s keltskou libozvučností. Tu přirozeně dodal hlavní lídr Ian Anderson, který svou exhibicí na flétnu připomínal tak trochu Felixe Slovácka, hrajícího se stejně zaslepeným a bezmezně vášnivým nasazením.

Zahajovací půlhodinka tak směřovala vyloženě k poslouchce, takže chlad stoupající z nedaleké Ostravice byl citelně znát. Navíc půlhodin-

ce notně ukecaná, protože pan Anderson se cítil povinným sdělovat publiku rozsáhlé kapitoly z dějin skupiny, a tak se divák mohl dozvědět například historiku s Jimi Hendrixe nebo proloženou pasáží z Beethovena.

Psychedelie 70. let se linula z barevného pódia

Skalní fandý Anderson určitě potěšil a nakonec se rozhodl promluvit čím dál méně a skladby přitrvzavoly.

Pódium v otevřeném prostranství zářilo jasnými tóny červené, modré, fialové a zelené barvy, sedmdesátá

léta, jedna z nejprogresivnějších kulturních dekád, zářila i na Černé louce. Anderson si neodpustil své kousky s flétnou. Kde přeháněl, blížil se kapelám, které na západě již moc nechtějí. Tam, kde se obešel bez předvádění, působil jako démonicky krysař, který svými naléhavými tóny a magickým postojem na jedné noze vyvolává ty nejhlubší touhy.

Skvělým dojmem zapůsobila i sólová vystoupení Andersonových spoluhráčů, kteří si na plno užívali své role na bicích, klávesách, basku a kytáře. Show skončila v čtvrt na deset a po krátkém předávku se publikum rozeslo.

MARTIN JIROUŠEK

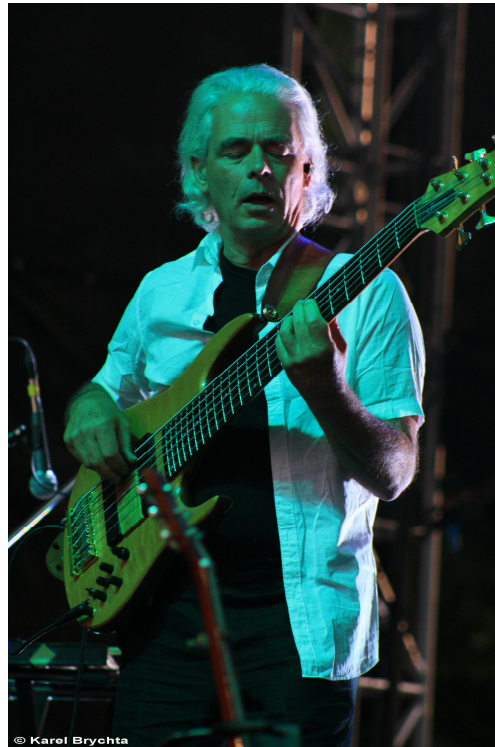


© Karel Brychta

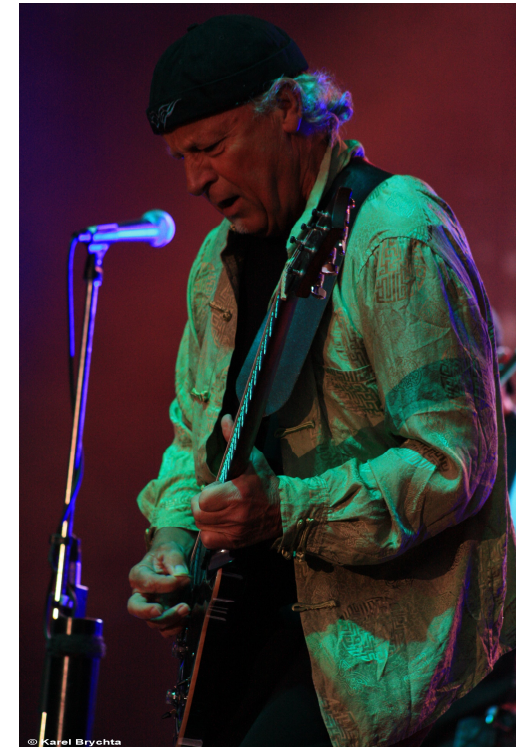
JETHRO TULL SLAVKOV & OSTRAVA 2009



© Karel Brychta



© Karel Brychta



© Karel Brychta

Pozadí pódia je prosté – bílá látka ozdobená tmavou postavou stojící na jedné noze a hrající na flétnu, jako připomínka kultovního postavení Iana Andersona co by frotmana a v současnosti jediného stálého člena 40leté legendární progresivní rockové skupiny Jethro Tull.

Andersonovi bylo vytýkáno, že napodobuje posvátná hinduistická božstva, která bývají také zobrazována, jak obřadně stojí na jedné noze. V ptačí říši může plameňák stát na jedné noze až čtyři hodiny ve snaze uchovat si tělesnou teplotu. Andersonovy důvody byly možná stejně nevinné. Bez ohledu na to, nevidím žádné příbuzenské vztahy mezi Andersonem a jakýmikoli druhy plameňáků. Považuji Andersona spíše za „kočko-muže“. Se svojí manželkou Shonou mají na internetových stránkách článek o tom, jak se starat o kočky.

Dnes večer Anderson pozorně sleduje diváky, občas poskočí přes pódium a je si velmi dobře vědom pohledu svých muzikantských kolegů. Oblečen strohým černým šátkem, vestou a kalhotami, bílým trikem, jeho persóna přede spíše jako „dvoubarevná kočka“ než „pták“.

Anderson má v sobě spoustu inkarnací. V této části svého sólového turné čerpá ze svých keltských kořenů, z okouzlení klasikou, z jazzu i klasického rocku. Doplnují ho – John’O’Hara (klavír a harmonika), David Goodier (akustická baskytara), Florian Opahle (akustická kytara), Mark Mondesir (bicí a perkuse) a Meena Bhasin (housle), kteří jsou slavní i bez vazeb na Andersona, ale dnes táhnou společně, aby pomocí svých individuálních dovedností a talentu vytvořili intimní akustické představení.

Mnozí z fanoušků v sousedících sedadlech porovnávají své vzpomínky na nejlepší momenty z Tullovských představení. Zdvořile si navzájem upravují své song listy a radují se při zmínce o klíčových Tullovských slavných hudebnících. Vic Theatre je intimní, sedím na úrovni balkónu s dobrým výhledem na hráče. Jsem usazena na balkónu jako literární „Kočka na rozpálené plechové střeše“ – vzrušení graduje. Naše oči se upínají na připravující se kapelu, zatímco my se zajímáme, ze kterých alb bude Anderson dnes vybírat. Goodier, muzikant v kapele od roku 2002, v bezprostřední blízkosti Andersona, z něj nespouští oči, když začínají vystoupení. Se surovou nevázaností Anderson brnká na mandolínu. V písni Dun Ringill mu slabne hlas. Anderson vytahuje dlouho očekávanou flétnu a naše oči a uši se zaměřují směrem ke středu pódia. Ačkoli je Anderson známý tím, že přinesl flétnu do světa rockové hudby, jeho zacházení s tímto nástrojem je střízlivější a věčné.

Oznamuje, že John’O’Hara bude používat čelestu, jak on ji nazývá „všemocnou čelestu“. Mark Mondesir, britský bubeník samouk, říká „Jazzu se nenaučíte ve třídě“. Hrál s Ravim Coltranem, Jeffem

Beckem a Artem Farmerem. Jeho technika překřížených paliček a tvůrčí akcent mu bezpečně zajišťují pozvání na festivaly po celém světě.

Anderson oznamuje, že budou hrát „drobnou folkovou věc“, a přichází vřele podaná akustická verze Jack In The Green. Následuje Jeffrey Goes To Leicester Square z roku 1969 a Anderson vtípkuje na účet baskytaristů, které „vypotřeboval“.

Neoznačujte ho číslem sedm / Označujte ho číslem dva, říká suše Anderson a pokývne směrem ke Goodierovi. Tato skladba je ze třetího alba Benefit. Bylo vydáno v roce 1970 a zaměřovalo se na keltský folk a klasiku – znamenalo odklon od období kolem alba Aqualung, které zastihlo Andersona na pódiu v kostýmu dickensovského Fagina z románu Oliver Twist a bylo průkopnické svými progresivními změnami tempa a zneklidňujícími postavami jako Šilhavá Mary nebo Holíč Kudla, abych jmenoval alespoň některé.

„Chytrá ženská z města chodí po Leicester Square každé den / Asi jí řeknu co si myslím / Klidně se nech oblbovat, ale neoblbnj mě“, říká Anderson v tomto dráždivém dílku. Vypráví další příběh o tom, jak v roce 1974 vědci hovořili o globálním ochlazení a pouští se do Skating Away On The Thin Ice Of The New Day.

Mezitím tenkrát v roce Jedna / Když jsi nebyl nikoho / Nevyužil jsi šance, synku / I když jsi měl kalhoty rozepnutý“, zpívá uštěpačně Anderson. Přidání xylofonu a barově znějící harmoniky jsou hřejivými momenty. Anderson prohlašuje, že nyní přijde ta nejhorší píseň, kterou kdy napsal, že je to pěkný „opruc“ a stěžuje si na hippiesovské kytarové sólo, kterým se nechal kdysi inspirovat. Back To The Family přináší časté změny v rytmu. Anderson střídá flétnová improvizací sóla s kytarou. Violistka Meena Bhasin, která hrála s izraelskou filharmonií v Carnegie Hall, symfonickým orchestrem Queensborough a s Itzhakem Perlmanem a Pinchaselem Zukermanem, začala hrát na smyčcové nástroje ve čtyřech letech s Yukako Tarumi, a přichází na pódium, aby předvedla Tea With The Princess.

Vzrušující muzikantka, její uhlově černé vlasy, splývají na oblouk violy, když se přesouvá k Andersonovi, který stručně konstatuje, že Meena hraje na violu, ne na housle. Anderson vytahuje mandolínu, začínají hrát něco, co označuje jako perské blues.

Fatman, z alba Stand Up z roku 1969 a živého DVD Live At Montreux 2003 je více zaměřené na perkuse. Anderson se svou štíhlou siluetou trousí poznámky o své, v poslední době, štíhlejší konstituci.

Thlust’ochem nechci bejt / Aby mě lidi měli jen za veselou kopu / To budu radši hubenej / Jsem rád, že zatím mi to vychází“, pozpěvuje si se suverénní houževnatostí.

Rocks On The Road, z alba Catfish Rising z roku 1991, představuje mimořádné Andersonovo improvizované flétnové sólo a dlouhovlasý blondák Opahle, narozený v Bavorsku hraje v tandemu. Opahle,

ročník '83, se setkal s Andersonem v roce 2003. Anderson zalévá a dohlíží na růst publika a pak dojíždají bluesové plodiny, vzešlé z této písně. To je černá kočka / Tam v přístavišti / Světla lodí – zelený oči do tmy žhnou / Dva mladý poldové dokážou pěkně zmlátit / Dokážou ublížit a nezanechat stopu, tak zní tato městská výpověď. Á, ještě nějaké zmínky o kočkách? Co jsem povídala?

Po krátké přestávce se kapela vrací a Anderson září, pak mává bluesovou harmonikou a zpívá o tom starém slunci, které stále svítí. Přiznává, že v roce 1969, když přijel do Chicaga, se ptal, kde by mohl slyšet blues. Bylo mu jednoduše řečeno, „Nechod'te do té části města“.

„V noci sbírá kapky slz“ je sladká lyrika, která je součástí Andersonovy písně o dítěti v jeho zahradě. Končí existenciální otázkou, „A zajímá to vůbec někoho“.

Publikem probíhají šeptavé požadavky – no ano ovšem – po starých oblíbených písních z Aqualungu, a ty vibrace jsou našťěstí přenášeny. Anderson hraje opojnou Mother Goose založenou na dórském modu za použití sóla na akordeon a vášnivého virtuózního vzdání pocty Flamencu v podání Floriana Opahleho.

„Jdu si takhle jednou kolem hampsteadského trhu / Padnul jsem na Matku Husu – tak jsem ji nechal běžet / Zakřičela / A zahraniční student mi povídá / Je to pravda, že na Piccadilly Circus jsou lvi a taky sloni?“, zpívá Anderson. Jeho hlas je melodický a rezonuje v něm jeho typické neuvěřitelné vibrato. Doprovod kytary připomíná žalozpěv ozdobený vyhrávkami, zatímco Andersonův hlas pluje proti neklidné instrumentální melodii.

Vypráví o procházce po Londýně v létě roku 1968 a pokyvující hlavy září spokojeností. Je to jako by Anderson vlastnil kus jejich mládí a dnes večer jim ho vrací zpět v každé jednotlivé písni.

Zvuk violy Meeny Bhasin proudí a je plný a bohatý, přestože na hony vzdálený originální verzi, která je pro diváky takovou drahocenností. Anderson dnes večer nešetří náklonností ke svým spoluhráčům.

Ve skladbě Change Of Horses se setkává neodbytný pulz violy Meeny Bhasin s propojením keltství a klasického indického vyznání. Anderson na ní spolupracoval s Anouškou Shankar, dcerou sitaristy Raviho, a v konečné fázi k ní přidal text. (Když byli Jethro Tull na turné po Indii, zaútočili teroristé na Bombaj, kde měl Andersonův tábor vystupovat podle programu následujícího dne. Hudebníci naplánovali benefiční koncert „Koncert miliardy rukou“, v prosinci 2008 pro rodiny obětí útoku.)

Strhující melodie Meeny Bhasin svírají Andersonovu flétnu, dochází k náhlé změně tempa a rozvázná výzva a odezva mezi hráči stimulují vašeň. V intenzivní hře Floriana Opahleho jsou cítit záblesky hry Diango Reinhardta.

Ve Vic Theatre je dnes večer přítomen duch J. S. Bacha, skladatele „Bourée v e mol“, které Anderson nazývá „Bourée“ – bezděky

spolupracoval dnes s Andersonem a možná by byl, možná nebyl potěšen směsicí klasického a jazzového rocku s jeho kontrapunktickým výtvořem.

Úvodní akordy Aqualungu jsou doprovázeny povzdechy. Je úchvatně uveden akordeonem Johna O'Hary, poté flétnou proti viole a pochodovým bubnem.

Křičící obraznost strastiplného textu „Dřepí na lavičce / Hltá očima holčičky s nekalým úmyslem“, který Anderson probouzí k životu. Pochmurné přemostění začínající frází „Slunce hází pruhy chladu“ se chvějivě nese proti jemné viole a bzučivým strunám. Zdá se, že dnes večer spojuje skupinu a fanoušky hluboký pocit uspokojení, ale když začíná skupina odcházet, přichází naléhavý požadavek. Hudebníci mají přidat.

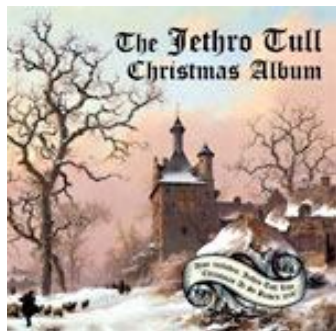
Locomotive Breath je okouzlující. Začíná bluesově, ale mnozí z nás postrádají bujarý kytarový riff Martina Barreho a pochmurný klavírní úvod Johna Evana, inspirovaný zvukem nákladního vlaku. Ale jak už je typické pro dnešní večer, i ti nejvěrnější fanoušci jsou nabádáni, aby protáhli své post psychedelické svaly a užili si těchto přepracovaných verzí a O'Hara a Goodier jsou z jedni z těch, kteří nezklamou.

Anderson stejně jako malí nástupci rodiny kočkovitých, o které se zajímá, je ohroženým druhem – jeden z mála, kteří přežili bouřlivá šedesátá léta, jeden z mála, který hraje se skupinou, jež se začala vyvíjet před více než čtyřicet lety, a jeden z těch, který si tak kuriózně dláždil kariéru, přes změny členů skupiny a výstředností zábavního průmyslu. a jemuž se podařilo udržet tvůrčí nadhled a prozkoumat množství žarů – jazz, klasický rock, klasiku, keltské, indické vlivy apod. Tohle publikum ale už slintá s horlivou nedočkavostí po tomhle mistrovském kousku. Anderson hraje očekávanou melodickou linku a potom ji obohacuje příchutěmi připomínajícími indické curry. Anderson opouští pódium, aby přenechal vládu ostatním. Vrací se zpět po vášnivém sólu skupiny, poskakuje jako ohrožený druh, o němž sní, že ho zachrání. Škubá sebou jako černý panter a jeho hlas se dostává do frenetické výše.

„Zákeřným šílenstvím / Dechu lokomotivy“ prská Anderson se svou suitou, aby udržel pozornost publika dvě solidní hodiny – stále stojí na dvou nohách – a výborně nás pobavil skvělou strukturou programu a melodiemi plnými fantazie.

Večer končí a malý zástup se shromažďuje venku v naději, že ukořistí autogram nebo mu popřeje. Čekání se vyplatilo, když Anderson, který spěchá k autu, jež ho odveze, otevírá okno, šmátrá po peru a šťastní fanoušci mu podávají fotografie a útržky ze vstupenek, jeho žena Shona za volantem.

Navzdory tomu, že je Anderson momentálně v situaci ohroženého druhu, stále mu zbývá pár dní k přežití.

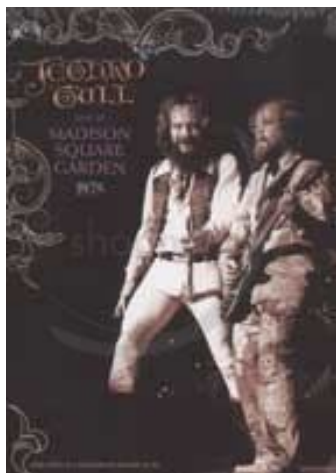


JETHRO TULL CHRISTMAS ALBUM 2CD (2009)

1CD: Jethro Tull Christmas Album (2003)

2CD (Live At St.Brides 09): Weathercock / Introduction/What Cheer
A Christmas Song / Living in These Hard Times Choir: Silent Night Reading:
Marmion / Jack in the Green / Another Christmas Song
Reading: God's Grandeur / Oh Come all Ye Faithful
The Ballad of the Breadman / A Winter Snowscape
Reading: Christmas / Fires at Midnight
We Five Kings / Choir: Gaudate
God Rest Ye Merry Gentlemen/Thick as a Brick

V prodeji od 23.11. CENA: 369 Kč



JETHRO TULL LIVE AT MSG 1978 (DVD & CD)

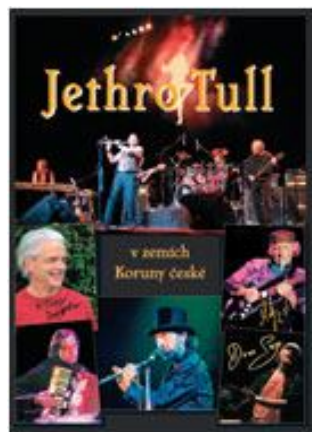
DVD: Thick As A Brick / No Lullaby (Inc. Flute Solo)
Songs From The Wood / Band Intro
Quatrain / Aqualung / Locomotive Breath (Inc. Dambusters March)

CD: Sweet Dream / One Brown Mouse / Heavy Horses
Thick As A Brick / No Lullaby (Inc. Flute Solo)
Songs From The Wood / Quatrain
Aqualung / Locomotive Breath (Inc. Dambusters March)
Too Old To Rock 'N' Roll: Too Young To Die
My God/Cross-Eyed Mary.

Audio: Dolby Digital 5.1, Audio DTS 5.1
LPCM Stereo 2.0
Video: 4:3

Celkový čas: 93:09 minut

CENA: 499 Kč



JETHRO TULL V ZEMÍCH KORUNY ČESKÉ

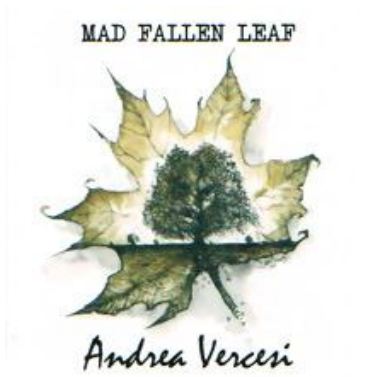
Exkluzivní celobarevná publikace mapující tuto dnes již legendární rockovou skupinu při všech jejich koncertech v Čechách a na Moravě. Fotografie profesionálů i "obyčejných" fanoušků zachycují nenapodobitelnou atmosféru, kterou jsou koncerty Jethro Tull typické.

„Slycháváš mě volat ve sladkém snu...“ (Jethro Tull – Sweet Dream)

„Andersona a Jethro Tull nepřestanu nikdy mít rád. Budu je poslouchat do konce svých dní. Jako jsem je začal poslouchat před 37 lety, kdy jsem poprvé slyšel Thick As A Brick a Aqualung“.

„Pokusili jsme se toto lidské teplo zachytit ve vzpomínkách a vyznáních při putování za jejich hudbou po vlastech českých“.

CENA: 314 Kč – VOLVOX GLOBATOR



ANDREA VERCESI – MAD FALLEN LEAF

On the top of the hill (Bunker)
A bright summer sun (Noyce)
Mad Fallen Leaf (Bunker,Noyce, Giddings)
We are starting to sing this tune (Gary Pickford-Hopkins)
Please stop all your tears (Paolo Bonfanti)
This is us
In the forest
It's Hunting time...no more (Noyce)
The Snow song
Mary doesn't speak much
An italian Love song (Gary Pickford-Hopkins)

CENA: 13 EURO



ANNA PHOEBE - GYPSY

Gypsy
99 Lives
Route 149(A)
Bombay To Beirut
Revenge
Goddess
Route 149(B)
Phoenix Hotel
Ashadoe

<http://www.millisong.com/>



JETHRO TULL PACK (6x2CD, 8xCD, CD&DVD)

Stockholm 1969
Carnegie Hall, New York City, NY 1970
Manchester 1977
Livin' In The 80's:
Supergroups In Concert 1982
The Cropredy Festival 1987
Upper Darby 1987
Istanbul 1991
Live at Roudhouse 1993
Velvet Flute
Estival Jazz, Lugano 2005
AVO Session 2008
Radio & TV Shows 1987-2004
Ian Anderson 2002 (No Way To Kazoo)
Aqualung (Classic Records)

CENA: 1600 Kč

Jethro Tull

Jedinečné akustické turné
po českých historických
divadlech.



Ian Anderson, John O'Hara, David Goodier, Florian Opahle, Mark Mondesir
& Škampovo kvarteto

13. 12. Pardubice – Východočeské divadlo, 14. 12. Plzeň – Divadlo J. K. Tyla, 15. 12. Praha – Hudební divadlo Karlín,
16. 12. Praha – Hudební divadlo Karlín, 17. 12. Jablonec nad Nisou – Městské divadlo

Předprodej vstupenek v síti Ticketstream (www.ticketstream.cz) včetně cestovních kancelář ČEDOK a FIRO TOUR, nebo knihkupectví KANZELBERGER.



Jethro Tull
Fans Club Czechoslovakia

René Aujeský & Libor Mysliveček, Vladimír Řepík
Karel Brychta, Martin Webb,
Vladimíra Pekárková,
Lea Melniková

Pravopisné korekce: Vladimíra Pekárková

Fotografie: Karel Brychta, Martin Webb, Vladimír Komjati

www.fanclub.jethrotull.cz

 [FANCLUB JETHRO TULL CZECH & SLOVAK REPUBLICS](https://www.facebook.com/fanclub.jethrotull.czech.slovakia)



NASHLEDANOU...